

CONTRA

nr 1 2007 (nr 191 från starten) årgång 33 Pris 25:-

Vänstern i journalistkåren
Ryssland under Putin
Euron efter åtta år

FRIHETENS RÖST
-för västerländsk demokrati-

CONTRA

oberoende borgerlig tidskrift
utges sex gånger årligen
ISSN 0347-6472

Copyright Stiftelsen Contra
Eftertryck endast efter överenskommelse

Ansvarig utgivare
Tommy Hansson

Adress

Box 8052, 104 20 STOCKHOLM

Telefon 08-720 01 45

Telefax: 08-720 01 95

E-post redax@contra.nu

Internet hemsida <http://www.contra.nu>

Sluten del endast för prenumeranter:

[http://www.contra.nu/prenumerant/
oversikt.html](http://www.contra.nu/prenumerant/oversikt.html)

Användarnamn och lösenord finns endast i
den tryckta versionen av Contra

Prenumeration

Minst 175, rekommenderat 250 kronor, per
år. Inbetalas på plusgiro 85 95 89-4 eller
bankgiro 443-5467.

Finland: Minst 20 euro per år.

Sampo girokonto 800055-1125829.

Medarbetare

Styrelseordförande: Géza Mólnár

Redaktion: Tommy Hansson och C G
Holm

Övriga medarbetare: Benny H. V. Andersson,
Karl-Göran Bottwyk, Bertil Häggman, Bertil
Lindblom, Fredrik Runebert och David Sta-
venheim samt Christer Arkefors i Italien, Peter
Hartvig i Danmark, Bertil Wedin i Mellersta
Östern och Allan C. Brownfeld i USA.

Presslagd 2007-02-05

Strands Tryckeri, Lindesberg 2007

Omslagsbilden. Rysslands enorma
möjligheter kuvades länge under
kommunismen. Det som en gång
var "Europas kornbod" blev un-
der socialismen ett fattighus där
många inte fick mat för dagen.
Efter kommunismens fall 1991 bör-
jade kapitalismen skapa välstånd
– marknadens välståndsbringande
egenskaper. Men de gamla pam-
parna lade beslag på många av de
tillgångar som borde förts till folket.
Sedan president Putins tillträde har
den spirande demokratin under-
grävts och idag är det mer diktatur
än demokrati i Ryssland. Läs Tom-
my Hanssons artikel på sidan 3.

CONTRA-NYTT

Förnyad vädjan om stöd

Vi vädjade i förra utgåvan av Contra om stöd från läsarna för att garan-
tera Contras fortsatta utgivning. Vad som behövs är ett tjugotal personer
som ställer upp med 5.000 kronor per år. På detta sätt har nu cirka 25.000
kronor kommit in, vartill kommer konstruktiva förslag och natura-gåvor
som hjälper ytterligare en bit på vägen. Vi hoppas på fortsatt intresse från
läsarna nu när vi faktiskt kommit en bit på väg för 2008 års utgivning. Hör
av Dig till redaktionen om Du har en möjlighet att bistå Contra.

Två böcker på gång

Det finansiella läget är sådant att Contra nu inte klarar av bokutgivning på
egen risk. Men vi bidrar gärna med redaktionellt kunnande och distribu-
tionskapacitet om finansieringen kan ordnas på annat sätt. Vi har nu två
böcker på gång med ett sådant upplägg och hoppas kunna återkomma om
detta senare i år.

UTLANDS-NYTT

Skottland lever på olja och subventioner från England

Skottland är en avvikande del av Förenade Kungadömet. Labour brukar vinna
en förkrossande majoritet, om det inte är ett framgångsrikt år för Scottish Natio-
nalist Party. Utan Skottland hade det så gott som aldrig blivit Labour-regering i
London.

Skottarna lever som många skandinaver med en mycket stor offentlig sektor – ja
den är större än i Skandinavien och svarar för 55 procent av BNP. De har en rad
generösa sociala bidragssystem. I Skottland finns sådant som inte finns i England,
till exempel fria universitetsstudier och fri åldringsvård. De statliga utgifterna är
1.500 £ högre per skotte än engelsman. Men det är till stor del engelska skatte-
betalare som står för fiolerna. Och internationella oljebolag. Engelsmännen blir
alltmer skeptiska till att de ska vara med och finansiera förmåner som bara skott-
arna åtnjuter.

Lysande tider för bedragare

Växande islamism i de muslimska länderna har lett till lysande tider för bedragare
som kan framställa sig som sheikher eller profeter. Och tjäna bra med pengar på
det. En "sheikh" i den turkiska staden Sanliurfa lurade av en troende familj till sig
både pengar och nätter med hustrun i familjen. När bedrägerioffret hotade att gå
till polisen blev han mördad. Det togs till och med en video av mordet, som skedde
inom ramen för en extrem islamsk sekt. De som stod för det praktiska hantverket
är åtalade och åklagaren kräver livstids fängelse. Sheikhen är fortfarande på fri
fot, men efterlyst.

Hatice Benlioglu i staden Kutahya är åtalad för att hon framställt sig själv som
profet och lurat av de som trodde på henne både bilar och hus. Hon tillhör en väl-
etablerad familj, hennes make är professor i biologi, men offren är oftast "lantisar"
som flyttat in till staden och inte funnit sig till rätta i sin nya omgivning. Sådana
personer är lätta offer för bedragare, särskilt om de hänvisar till Allah och gamla
religiösa brödraskap. Det här var bara två av många exempel på hur islamismen
kan utnyttjas i Turkiet. Och hur de sekulära myndigheterna slår tillbaka.

Rysslands nya diktatur under Putin

När kommunismen upphörde att vara statsbärande ideologi i Sovjetunionen 1991, närde omvärlden förhoppningen att det nya Ryssland skulle utvecklas i demokratisk riktning; redan under Gorbatsjovs tid som sovjetledare hade ju avsteg från den forna betongkommunismen skett. Och visst är det postkommunistiska Ryssland mer demokratiskt än vad gamla Sovjet var. Korrup­tion och brottslighet har emellertid fortsatt att gripa omkring sig. Och senare tids händelser visar att en ny diktatur som inte tvekar inför gangstermetoder ter sig som en skrämmande möjlighet, ja den tycks i viss mening redan ha etablerats.

★★★ Att säga att Rysslands nuvarande ledare, den av Boris Jeltsin handplockade Vladimir Putin, som den gamle KGB-officer han är, har ett väl utvecklat säkerhetsmedvetande är en skratretande underdrift. Inte bara det – mycket tyder på att Ryssland, under Putins överinseende, håller på att utvecklas till en auktoritär diktatur med klara fascistoida drag, en diktatur som inte tvekar att använda gangstermetoder.

Den oroande utvecklingen i Ryssland har flera bottnar. En botten gäller den verksamhet som bedrivs av KGBs efterträdare som ledande säkerhetsorgan, FSB. Denna organisation, som inte förefaller uppskatta olikttänkande och regimkritiker särskilt mycket mer än vad gamla KGB gjorde, har ofta nämnts i anslutning till spektakulära händelser som mordet på den avhoppade FSB-medarbetaren Aleksander Litvinenko i London i november 2006. När detta skrivs har det inte klarlagts vem eller vilka som mördade Litvinenko, men klart är att denne på sin dödsbädd anklagade Putin och FSB för att ligga bakom dådet.

Skräcken sprider sig

Litvinenko anklagade vid ett offentligt möte i London den 19 oktober förra året Putin för att ha sanktionerat beställnings-

mordet på den ryska journalisten Anna Politkovskaja, som drev ett enmanskorståg mot Rysslands Tjetjenien-politik och sköts till döds i hissen till sitt bostadshus i Moskva. Litvinenko hävdade vidare att han av den ryska säkerhetstjänsten beordrats att mörda den landsflyktige oligarken Boris Berezovskij, som lever i London. Litvinenko hade själv informerat Politkovskaja om att FSB mycket väl skulle kunna tänkas försöka mörda henne.

”Jag vet att en journalist med hennes status inte skulle kunna röras utan godkännande från den ryske presidenten personligen”, hade vidare Litvinenko förklarat inför åhörarna vid ett offentligt möte på the Frontline Club i London, en brittisk organisation som främjar oberoende journalistik. ”Anna var en politisk motståndare, och det var därför hon blev dödad.”

Vi vet hur det gick för Aleksander Litvinenko själv. Den 43-årige Litvinenko dog den 23 november på ett sjukhus i London efter att ha fått i sig en kraftig dos av det radioaktiva giftet polonium-210 vilket, enligt Storbritanniens Health Protection Agency, förstörde hans immunsystem. Ämnet återfanns sedan på en mängd andra ställen i London inklusive sushirestaurangen Itsu vid Piccadilly, där Litvinenko ätit lunch samma dag han blev sjuk, den 1 november. Polonium-210 fanns vidare bland annat i Litvinenkos hem i norra London, på Millennium Hotel vid Grosvenor Square där han vistats, ja till och med på flygplan som trafikerade sträckan London-Moskva. Också svenska resenärer som vistats på samma hotell som Litvinenko har konstaterats ha förhöjd poloniumhalt.

Det måste i sammanhanget påpekas att den kvantitet av det radioaktiva giftet det här är fråga om kräver direkt tillgång till antingen en kärnkraftreaktor, alternativt en partikelaccelerator vilken i så fall kan ha modifierats för att framställa polonium-210. En miljondels gram av ämnet uppges i en artikel i den brittiska tidskriften *The Economist* (16-22 december 2006) vara tillräckligt för att döda en människa. Alexander Litvinenko har säkerligen fått i sig många gånger denna dos.

Den ryska säkerhetstjänsten har natur-

Förre KGB-mannen Vladimir Putin leder Rysslands nya diktatur med hårda nypor.

ligtvis förnekat sin inblandning i mordet på Litvinenko, och tänkbart är att det är andra intressen som ligger bakom. Att detta och liknande mord inträffar, utan tvekan med rysk inblandning av något slag, gör emellertid att skräcken sprider sig bland ryska systemkritiker.

Hårdnande kontroll

Den amerikanska tidskriften *Time* redovisar den 4 december 2006 läget avseende den situation som ryska olikttänkande tvingas leva under. ”Oavsett hur fallen avslutas”, skriver *Time*-medarbetaren Peter Gumbel, ”har Litvinenkos och Politkovskajas död avkyllt Rysslands redan frostiga civila samhälle och återupplivat minnen som de flesta ryssar helst skulle vilja glömma. Under det gamla, onda sovjetstyret härskade rädslan. Människor som talade mot Kremles diktatur visste vad de kunde vänta sig: trakasserier, isolering, fängslande och ännu värre... Under de 15 år som gått sedan Sovjetunionen kollapsade, har Ryssland förvandlats; det är numera mycket rikare, mer demokratiskt och oändligt mycket mer öppet än det var. Men, vilket alarmerar många ryssar och några i väst, den gamla rädslan återvänder.”

Denna rädsla är ett resultat av statsmaktens hårdnande kontroll av disparata röster men också av ultranationalistiska grupper accelererande militans, vilken även avspeglas i tilltagande främlingsfientlighet och antisemitism. Flera fall av mord

på personer med "utländskt" utseende har noterats i ryska städer. I dag ser man inte längre långa köer utanför ryska livsmedelsbutiker, men mänskliga rättigheter och yttrandefrihet är åter på väg att bli bristvaror i ett Ryssland, där någon stark demokratisk tradition aldrig existerat.

Time ger i sitt Rysslands-tema flera exempel på utsatta ryska dissidenter vilka går en ovisst framtid till mötes:

–*Lidia Jusupova*, en 45-årig jurist som gjort det till sin livsuppgift att dokumentera uppgifter om avrättningar, försvinnanden och tortyr under det fortgående kriget i Tjetjenien. Enligt Jusupova tillhör kränkningar av mänskliga rättigheter och terror på statsnivå fortfarande dagordningen, både i Tjetjenien och Ryssland. Jusupova samarbetade vid flera tillfällen med den mördade Anna Politkovskaja. Jusupova menar att en motvikt till den pågående utvecklingen måste skapas, kanske i form av en ny dissidentrörelse efter mönster från sovjettiden.

–*Vladimir Ryzjkov*, 40-årig oberoende medlem av det ryska parlamentet (*duman*), som förgäves sökt förena demokratiska fraktioner i ett nytt liberalt oppositionsparti. Enligt Ryzjkov är det numera omöjligt att registrera ett nytt politiskt parti om detta inte backas upp av Kreml. Ryzjkov förväntar sig att åka ur *duman* vid nästa val, då en lag som förbjuder oberoende kandidater har introducerats. Vladimir Ryzjkov menar dock att han redan gjort en viss nytta, och han fortsätter göra sitt bästa för att tjäna människorna i sin valkrets. Han förväntar sig att han i framtiden måste bli en mer uttalad dissident. Ryzjkov är besviken över att omvärlden inte gör någonting för att stödja demokratin i Ryssland utan i stället uppmuntrar Putin.

–*Oleg Panfilov* är en 50-årig journalist som grundade det ryska Centret för journalisim i extrema situationer för sex år sedan i syfte att ge skydd åt mediaarbetare. Panfilov uppskattar att omkring 150 journalister misshandlas fysiskt i Ryssland varje år, vilket har skrämt många till tystnad. Flertalet Moskva-media har rättat in sig i ledet bakom Putin, men ute i provinserna är bilden annorlunda – här finns det fortfarande modiga reportrar som är villiga att ta risker. Tryckeriföretagen är emellertid ofta rädda för att trycka lokaltidningar med regimkritiskt innehåll.

–*Stanislav Dmitrievskij*, 40, grundade Rysk-tjetjenska vänskapsförbundet i Nisjnij Novgorod 2000 i syfte bistå kri-

gets offer; han hade då blivit rasande över den brutala ryska politiken i Tjetjenien. Samtidigt startade Dmitrievskij ett nyhetsbrev som bland annat publicerat tal av tjetjenska separatistledare. Dmitrievskijs verksamhet ledde till att han i februari 2006 dömdes till två års fängelse villkorligt för att ha uppmuntrat "rasrelaterat hat". Vänskapsförbundet stängdes officiellt av myndigheterna i oktober. Dmitrievskij har emellertid överklagat beslutet och fortsätter sin oppositionella verksamhet.

Hotad religionsfrihet

Också på religionens område blåser det snålare vindar. Enligt en ny lag, under tecknad av president Putin tidigare under 2006, som träder i kraft från april 2007, tvingas kyrkorna lämna in listor till berörda myndigheter över gudstjänstbesökare samt dessutom referat av predikningar. Lagen är riktad både mot utländska organisationer – så kallade Non Governmental Organizations (NGOs) – verksamma i Ryssland och såväl inhemska som utländska kyrkor och samfund. Lagen står i skarp kontrast mot de öppna förhållanden som kom att råda omedelbart efter Sovjetunionens fall.

Kyrkorna och de religiösa organisationerna är bestörta över den nya lagen, som de menar återupplivar den stränga övervakningen och kontrollen som rådde under den kommunistiska tiden. Den katolske ärkebiskopen i Moskva, Thaddeus Kondrusiewicz, har enligt *TT-Reuters* påtalat det omöjliga i kraven på listor över kyrkbesökare och referat över predikningarna: "Vi har 27 mässor varje söndag bara i Moskva. Hur skall jag kunna veta

hur många som besöker dem och vad de heter?" Också den rysk-ortodoxa kyrkan tar avstånd från lagen.

Den nya lagen återinför det gamla sovjetiska bruket att registrera kyrkorna och samfundet och kräver, förutom vad som nämnts ovan, också redovisning av finansiella resurser. Den statliga myndighet som ansvarar för insamlingen av uppgifterna kallas Federala registreringstjänsten och förestås av Galina Fokina. Kyrkliga protester mot den nya lagen har riktats till myndigheterna, vilka lovat beakta invändningarna. Återstår dock att se på vilket sätt, om alls, detta kommer att ske.

Trots det hårdnande klimatet för yttrandefrihet och religionsfrihet i Ryssland är ändå öppenheten i dag betydligt större än under sovjettiden. Det är lätt för oliktkännande att få ut protester och fördömanden av regeringens göranden och låtanden till omvärlden, inte minst genom Internet vilket har beskrivits som "det nya *samizdat*". Och bara under de senaste två åren, uppger *Time*, har ryssar lämnat in närmare 20 000 klagomål över regeringens agerande till Europadomstolen i Strasbourg.

Det stora problemet tycks vara att västvärlden, inklusive Sverige, inte bryr sig särskilt mycket om sådana klagomål utan tenderar att i stället sluta upp bakom president Vladimir Putin, som ses som en stabiliserande kraft och som dessutom har ett viktigt trumfkort på hand – de ryska energitillgångarna.

Det måste understrykas att Ryssland i dagens läge knappast har en fri press. När den ryske journalisten Andrej Zdanov besökte Sverige i början av januari 2007 framhöll han, enligt en artikel i *Världen Idag* (10 januari) att artiklar skrivna av mutade journalister mer tillhör regeln än undantaget. Regeringen håller bildligt talat tummen i ögat på massmedierna, och därtill kommer påtryckningar från säkerhetsorgan, organiserad brottslighet och korrupta politiker. Det kan tilläggas att minst 13 journalister har mördats i Ryssland sedan Putin kom till makten 2000. Många fler har blivit fysiskt attackerade och fängslade.

Avrustningen fortsätter

Enligt planerna skall en rysk gasledning dras utanför Gotland, och inte bara det – en minst 35 meter hög underhållsplattform kommer enligt planerna att uppföras 40 kilometer utanför den gotländska kusten. Svenska politiker såsom försvarsminister Mikael Odenberg, men ännu mer social-

demokraternas militärpolitiska taleskvinna Ulrika Messing, har uttryckt farhågor för att det ryska gasprojektet riskerar leda till säkerhetsrelaterade konflikter, icke minst därför att den nämnda underhålls-plattformen kan användas som bas för ryskt spioneri riktat mot Sverige.

President Putin har dessutom förutskickat att "miljösäkerheten" i anslutning till gasledningen kräver närvaro av den ryska Östersjöflottan, vilken för närvarande genomgår en modernisering. Rysk militär har, enligt Putin, till uppgift att "lösa ekologiska problem" under gasledningens byggnation. Miljösäkerhet har knappast varit någon hög prioritet för tidigare sovjetiska/ryska regeringar, men detta skall nu tydligt ändras om man får tro Putin. En mer näraliggande misstanke är att miljösäkerheten är en ursäkt för ryssarna att öka den militära och säkerhetsmässiga närvaron i Östersjö-området.

Det finns här anledning att citera vad Ruben Agnarsson skriver i en ledarartikel, rubricerad "Slaget om Gotland", i tidningen *Världen Idag* den 18 december 2006: "Medan Ryssland, som ökar sin militära upprustning dramatiskt, kommer att öka sin militära närvaro utanför Gotland, har Sverige – genom beslut av en socialdemokratisk regering med stöd av vänstern och miljöpartiet – helt och hållet avlägsnat Gotlands militära kapacitet." Således, påpekar Agnarsson, har kustartilleriet KA3 i Fårösund förvandlats till filmstudio, folkhögskola, hotel och restaurang samt sport- och simhall. Samtliga nog så nyttiga anläggningar men näppeligen militärt avskräckande. I samband med pansarregementet P18s nedläggning bestämdes även att Riksantikvarieämbetet och Kronofogdemyndigheten skulle flyttas till Gotland.

Det kan ifrågasättas om Sverige längre kan försvaras vid ett fientligt angrepp. Att i varje fall Gotland inte kan det är numera fullständigt klart. Inte heller kan man räkna med att alliansregeringen kommer att göra något åt saken – försvarsminister Odenberg har mycket klart framhållit att den tidigare förda, socialdemokratiska försvarspolitikern – det vill säga avrustningen – "ligger fast". Enligt Odenberg i en debattartikel i *Svenska Dagbladet* vore allting annat att betrakta som "militärromantik".

Utpressningspolitik

Den ryska energipolitiken är nu inte bara något som bekyrrar Sverige. Den ansedda

brittiska tidskriften *The Economist* har på omslaget till numret 16-22 december 2006 en president Putin iförd gangsterkostymering, beväpnad med ett kombinerat bensinpåfyllningsmunstycke och kpist. I en förstaledare med rubriken "Don't mess with Russia" (Bråka inte med Ryssland) hävdar tidskriften, att "Rysslands vanemässiga missbruk av sin energimuskel är dåligt för dess medborgare, dess grannskap och världen."

The Economist konstaterar vidare att Kreml uppenbarligen har för avsikt att hålla de storskaliga energiprojekten "inom familjen". Bakgrunden är att bolagen Royal Dutch Shell och dess japanska partners Mitsui och Mitsubishi under mer än ett decennium har kämpat med att lirka fram olja och naturgas från de frusna havsområdena utanför ön Sachalin i ryska Fjärran östern. Projektet har under åren givit upphov till miljörelaterade protester och medfört en fördubbling av de ursprungligen beräknade kostnaderna till 20 miljarder dollar. Planerna närmar sig nu sin fullbordan, och trots stigande olje- och naturgaspriser och andra beräknade inkomstkällor har nu de tre bolagen beslutat sig för att minska sitt ägande till förmån för det statligt ägda, ryska gasföretaget Gazprom (utrikesminister Carl Bildt hade tills nyligen aktieintressen knutna till Gazprom och tjänade motsvarande cirka fem miljoner kronor på att sälja sina andelar).

Man får utgå från att de tre utländska energibolagen utsattes för hårda påtryckningar från den ryska regeringen. Säkert drog de sig då till minnes det oblida öde som drabbade Yukos Oil och dess grundare

Michail Chodorkovskij. Den senare, då en av Rysslands rikaste män, intog en oberoende politisk hållning och hamnade på kollisionkurs med regeringen i Moskva. Nitiska skattmasar fann i det läget att Yukos gjort sig skyldigt till stora ekonomiska oegentligheter, och Chodorkovskij själv dömdes till åtta års fängelse för bedrägeri, ett straff han nu avtjänar i Sibirien.

Förutom behandlingen av Yukos har Ryssland ofta trakasserat grannstaterna när dessa visat prov på alltför stort oberoende. När således Litauen hade oförskämtheten att sälja ett oljeraffinaderi till ett polskt företag och inte ett ryskt, drabbades plötsligt den rörledning som försåg raffinaderiet med rysk olja av mystiska tekniska problem. Förra vintern utsatte vidare Ryssland Ukrainas nya, proväsliga regering för ren utpressningspolitik genom att landets naturgastillförsel klipptes av. Det var inte underligt att andra europeiska länder blev bestörta, eftersom ryska Gazprom svarar för cirka en tredjedel av Europas naturgas. Även Georgien har drabbats på liknande sätt. Också Japan, som enligt planerna kommer att erhålla merparten av gasen från Sachalin, har anledning att känna oro.

Gangstermetoder

Vi kan alltså konstatera att Rysslands olje- och naturgastillgångar ger landet en unik maktposition i Europa och världen. Och även om Gazprom fortfarande är i behov av expertis från utländska företag, har ryssarna visat att de inte tvekar inför hårdhänta metoder som gränsar till – och ibland överskrider gränsen för – rena gangstermetoder. Det finns anledning tvivla på regeringen Reinfeldts, och kanske särskilt utrikesminister Carl Bildts, vilja och förmåga att stå på sig gentemot den ryska maktpolitiken.

Några militära resurser ägnade att backa upp en oberoende svensk hållning gentemot Ryssland har vi ju heller inte längre.

2008 skall presidentval hållas i Ryssland. Det återstår då att se om Putin står fast vid sitt löfte att inte via någon form av innovativ lagstiftning möjliggöra ytterligare en ämbetsperiod i Kreml. Och även om han håller sitt löfte så kan man nog utgå ifrån att den nyvalde presidenten kommer att föra en politik som rimmar väl med Putins intentioner för det nya, starka Ryssland.

Mediavänstern härjar än...

Den som läst en utländsk tidning eller sett nyheterna på en utländsk TV-kanal förundras av innehållet i svenska media. Ligger Sverige på en annan planet? Länge var alternativa tidskrifter som *Contra* och prenumeration på internationella nyhetsmagasin som *The Economist* eller *Der Spiegel* det enda sättet att få balanserad utlandsinformation i Sverige. Så är det inte längre efter genombrottet för internet som nyhetsförmedlare och efter det att alltfler fått tillgång till utländska TV-kanaler. Det går faktiskt att bilda sig en rimlig uppfattning om vad som händer i världen, också för den som bor i Sverige. Men det förutsätter verkligen att man anstränger sig. Nöjer man sig med att läsa vanliga svenska tidningar och titta på vanliga svenska TV-kanaler får man fortsatt en förvriden bild av världen.

Det finns goda skäl till att det är så. Journalistkårens politiska preferenser avviker kraftigt från väljarkåren – och de preferenserna slår naturligtvis igenom i medias behandling av olika samhällspolitiska frågor. Det finns många vitt spridda ställningstaganden som är fullständigt tabu i svenska media. Låt mig ta några exempel:

- motstånd mot abort
- förespråkande av dödsstraff
- stöd för president Bush politik
- begränsningar för muhammedaners kulturyttringar i strid mot svensk tradition
- kritik mot ”böggkulturen”
- stöd för samfund som ”Livets ord”

Genom åren har det genomförts en rad studier över journalisters partipolitiska preferenser. Den första gjordes så tidigt som 1954 och den senaste gjordes 2005. Fram till ungefär 1970 var journalistyrket

ett traditionellt borgerligt yrke, ”redaktörn” tillhörde de väletablerade i det lokala samhället och var oftast klädd i kostym. Han (eller undantagsvis hon) röstade på Socialdemokraterna eller Folkpartiet. Från omkring 1970 började journalisthögskolornas elever göra sitt inträde på redaktionerna. Partisynpatierna försköts kraftigt åt vänster och klädseln blev snart sunkig. Så småningom fördrevs de borgerliga åsikterna till ledarsidorna och på nyhetsplats ser även traditionellt borgerliga tidningar som Svenska Dagbladet ut som en vänsterpamflett skulle ha gjort för trettio år sedan.

Journalistkårens vänstervridning – skapad på journalisthögskolorna
En grundförändring inom journalistiken

Det går två vänsterjournalister på en borgerlig och inom områdena politik och samhälle går det tre vänsterjournalister på en borgerlig.

har varit att journalisten ska fungera som advokat för de ”röstsvaga”, snarare än att neutralt återge det som sker i samhället. Det blir då naturligt att vinkla artiklar underifrån: ”Publiken ser ju skeendet underifrån, källorna ovanifrån – det är ju ren enfald att kräva ’ovinklad’ information”, skrev rektorn för Journalisthögskolan i Stockholm Lars Furhoff i sin bok ”Makten över journalistiken” 1986.

Några exempel när detta blir rejält fel kan tas från de klavertramp som gjorts av programmet ”Uppdrag Granskning” (jag har hämtat uppgifterna från Sveriges Radios nu nedlagda program ”Mediema-gasinet”). Ett program i serien ”Uppdrag Granskning” gav intryck att officerare var en särskilt brottsbelastad yrkeskår – trots att statistiken läst korrekt visade att officerare – som man kunde förvänta sig – var långt laglydigare än genomsnittsmedborgaren. Det som omtalades som ”brott mot rikets säkerhet” av en officer var oförsiktig hantering av hemliga handlingar, förvisso ett brott mot rikets säkerhet, men en typ av brott som den som inte hanterar hemliga handlingar alls inte kan göra sig skyldig till över huvud taget. I ett annat program drevs en kampanj mot Oskarshamns kom-

cg.holm@contra.nu

mun för att de omhändertagit ett barn från två utvecklingsstörda föräldrar – där det efter inledande veckor med skandalrubriker kom fram att det kommunen gjort var ytterst välbetänkt med tanke på föräldrarnas bristande färdigheter. Man passade också vid ett tillfälle på att sparka på Livets Ord där ett program ägnades åt att berätta att en man i församlingen utnyttjat två barn sexuellt. Vad ”Uppdrag Granskning” glömde bort att berätta var att det hela skedde när mannen själv var ett barn – åtta år gammal! När ”Uppdrag Granskning” metoder behandlades på en debatt på Publicistklubben 2004 förklarade Janne Josefsson: ”Vi tar fram det som stärker de teser vi driver och trycker undan det andra”. Den snedvridna journalistiken är alltså satt i system och sker fullt medvetet.

Intagningen till journalisthögskolorna sker genom intervjuer, där intervjuarna fö-

	Journalistkåren						Allmänheten
	1954	1968	1973	1989	1999	2005	2005
Vänsterpartiet	0	3	19	22	31	14	6
Miljöpartiet	-	-	-	12	10	23	6
Socialdemokraterna	47	45	35	30	27	30	38
Centerpartiet	4	8	19	6	3	4	7
Folkpartiet	29	26	15	16	14	14	10
Moderaterna	20	15	12	13	10	13	28
Kristdemokraterna	-	-	-	1	5	2	5
Summa vänsterpartier	47	48	56	64	68	67	50

Studierna är gjorda vid Göteborgs Universitet och bygger för de senaste åren på skriftliga intervjuer med slumpmässiga urval av Journalistförbundets medlemmar. Allmänhetens åsikter är från en undersökning gjord av SOM-institutet vid Göteborgs Universitet med samma teknik och vid samma tid som motsvarande journalistundersökning.

refaller ha mycket bestämda uppfattningar både om vad som är bra journalistik och vad som är "godkända åsikter". En av de ledande inom den högerinriktade ungdomsorganisationen "Demokratisk Allians" lyckades under början av 1970-talet ta sig in på Journalisthögskolan i Göteborg, genom att i intervjun helt förställa sina åsikter. Under sin tid på journalisthögskolan arbetade han med produktionen av Demokratisk Allians' tidning Opinion (tillsammans med författaren av denna artikel), men det kunde han varken berätta på skolan eller ens privat för sina kurskamrater. Han arbetar idag framgångsrikt på en av Sveriges största tidningar och är en av de få som skriver nyhetsartiklar som har borgerlig tendens.

67 procent sympatiserar med vänsterblocket

De undersökningar som gjorts av journalistkårens politiska sympatier redovisas i tabellen här ovan.

Väljarsympatierna har varierat genom åren, men generellt har vänsterpartierna haft ungefär halva väljarkåren bakom sig. Det svarade ganska väl mot journalistkårens inställning fram till 1960-talets slut. Därefter skedde en kraftig förskjutning till vänster så att idag två journalister av tre sympatiserar med vänsterblocket, och då väl att märka i stor utsträckning med de små extrema ytterkantpartierna inom vänsterblocket. Vänsterpartiet har visserligen tappat hälften av sina sympatier under perioden 1999–2005, men under samma period har Miljöpartiets anhängare mer än fördubblats. I den senast studien som gjor-

des 2005 analyserades också sympatierna uppdelade på olika medier och efter kön och ålder. Miljöpartisterna – som var kraftigt överrepresenterade generellt – var extra överrepresenterade inom "public service", dvs Sveriges Radio och Sveriges Television. De lika kraftigt underrepresenterade moderaterna hade "normal" representation bara i en sektor, kommersiell radio. Slutatsen av detta blir att de opinionsmässigt viktiga delarna av mediavärlden har en än mer snedvriden sammansättning än journalistkåren generellt. Sport- och nöjesjournalister har också en någorlunda "väljarlik" politisk sammansättning, det är där moderaterna och socialdemokraterna finns. Rapportförfattaren Kent Asp konstaterar: "Det innebär att de två partier som är mest underrepresenterade i journalistkåren som helhet [m och s] är bäst representerade hos de två grupper av journalister som i sin yrkesutövning står längst ifrån den redaktionella arbetsprocess som formar den bild som allmänheten får av politik och samhälle". Inom området "politik och samhälle" står miljöpartisterna för 30 procent och vänsterpartisterna för 13 procent av journalisterna, vartill kommer 30 procent socialdemokrater. I den samhällspolitiskt mest betydelsefulla journalistgruppen är vänsterblockets övervikt 3 mot 1!

Och inte blir det bättre med tiden. Miljöpartisterna är klart överrepresenterade bland de yngsta journalisterna (även om det där finns något fler moderater än i övriga journalistkåren, dock långt under andelen i väljarkåren). Socialdemokraterna är kraftigt överrepresenterade bland de äldre. Vi kan alltså förvänta oss en ytterligare förskjutning i riktning mot de små extre-

mistpartiernas sympatisörer i media. Detta samtidigt som den allmänna utvecklingen i världen och Sverige naturligen gör att deras inflytande minskas. Den trenden kan i värsta fall fördröjas i Sverige på grund av sammansättningen på vår journalistkår.

Ännu värre i Norge

Nu är det inte bara i Sverige som media är snedvridna. Vi nämnde inledningsvis situationen i USA där demokraterna är kraftigt överrepresenterade i media. Förhållandena i vårt västra grannland är om möjligt ännu värre än i Sverige. I en undersökning som gjordes bland 300 norska journalister 2005 visade det sig att 33 procent stödde Arbeiderpartiet (Socialdemokraternas broderparti) medan hela 32 procent stödde Sosialistisk Venstre, motsvarigheten till Vänsterpartiet. I Norge finns inget miljöparti av svensk modell. Bara 3 procent uttryckte sympatier med det parti som i opinionsundersökningarna brukar vara störst eller näst störst, det nyliberala Fremskrittspartiet, då lett av Carl I Hagen, nu av Siv Jensen.

Det är ett stort problem för den engagerade samhällsmedborgaren att få en balanserad uppfattning av vad som händer i världen. I Contra försöker vi efter bästa förmåga förmedla det som inte går att läsa på annat håll. Men vi utkommer sällan och har en försvinnande liten upplaga. Bättre hopp ställer vi då till att svenskarna idag har full tillgång till internationella nyhetskanaler via internet. I kabel-TV-näten är det dock fortfarande fullständig dominans för de vänsterinriktade nyhetskanalerna, som CNN. Inget av de stora kabel-TV-näten i Sverige tillhandahåller Fox News, som arbetar under mottot "fair and balanced". Men jämfört med Sveriges Television och TV4 framstår ju även en vänsterkanal som CNN som balanserad, och den finns att tillgå i ett flertal kabelnät. TV8, en svensk kvalitetskanal som endast distribueras via kabelnäten, sände tidigare Fox News under de tider då de inte hade några egna program – dvs de sämsta tiderna då inga människor med vanliga arbetstider kunde titta på programmen. Idag sänds inte Fox ens då hos TV8.

Sowell krossar myter om svarta

Thomas Sowell är professor i nationalekonomi på Hoover-institutet vid Stanford university. Han är särskilt känd för sin forskning om minoritetsgrupper och är också väl insatt inom statsvetenskap. Utöver sina vetenskapliga meriter är han även aktiv som journalist och kolumnist på <http://www.townhall.com> och har gjort sig känd som en kontroversiell debattör. Nu har han skrivit en essäbok som bland annat utmanar vår syn på slaveriet, tyskarnas historia och antisemitismen samt krossar ett antal myter om vad som kan förbättra de svartas ställning i USA.

Thomas Sowells forskning visar bland annat att statens välmentade ingrepp på marknaden oftast leder till försämringar för minoritetsgrupper. Ett exempel, som återfinns i böckerna *Ekonomisk praktika* (2004) och *Vägen ut ur slummen* (1989), är hyresregleringar där staten förbjuder ett för "högt" pris på bostäder för att fattiga, främst minoritetsgrupper, ska ha råd med bostäder. Detta leder i praktiken till att billiga bostäder blir mindre tillgängliga för minoritetsgrupper, då byggandet blir mindre lönsamt, och därmed försämras gruppens handlingsfrihet. Levnadsstandarden blir då i praktiken ännu sämre. Samma sak sker när staten ställer krav på en viss bostadsstandard. Det som först verkar vara förmånligt för en svag grupp kommer istället att försvåra livet för den gruppen.

Särskild svart kultur

I boken *Jakten på total rättvisa* (2000) påpekar Sowell att grupper som har sämre möjligheter till krediter och hypotekslån eller svårare att få jobb inte automatiskt handlar om diskriminering. Många liberaler tenderar att dra alltför snabba slutsatser utan att kontrollera andra möjliga variabler. Exempelvis har det visat sig att svarta har svårare att få kredit och lån till investeringar i USA på

grund av att fattigdomen är mer utbredd och skuldsättningen högre bland svarta än bland andra grupper. Samma statistik visar att vita oftare får avslag än asiater vilket inte tolkas som diskriminering. Om man inte kontrollerar alla variabler kommer beslutsfattare oundvikligen att satsa på fel saker, det vill säga attackera symptomen istället för själva problemen.

Vidare påtalar Sowell att löneskillnader mellan grupper faktiskt kan grunda sig på en rationell analys. Det finns alltid en kunskapsbrist i samhället, och den bristen utgör givetvis en risk för den som ska agera på marknaden. Den kostnaden måste man ta hänsyn till när man ska avgöra om diskriminering förekommer eller inte. Kapitalismen har dock byggt upp en långsiktig spärr mot diskriminering. När ett företag som inte diskriminerar kan få billigare arbetskraft, det vill säga anställa kvinnor och svarta, för att producera lika mycket kommer dessa företag att slå ut företag som diskriminerar. Så när individer från specifika grupper med gemensam bakgrund har fått visa upp sina kvaliteter kommer också lönerna att stiga

fredrik.runebert@contra.nu

och möjligheterna för andra i gruppen att få arbete förbättras.

I sin nyutgivna bok *Black Rednecks and White Liberals* (2005), som består av sex essäer, framför och belägger Sowell tesen att svarta från södra USA har en särskild kultur jämfört med andra svarta i USA och att den kulturen härstammar från den vita gruppering, som i stor utsträckning var slavägare under slaveriets dagar. Denna kultur härstammar i sin tur från den vita gruppens härkomst i Storbritannien, främst från Nordengland, de skotska högländerna och Ulster i Nordirland. Kulturen kännetecknas av extrem känslighet, snabb antändning vid förolämpningar, lättja, polygami, fientlighet mot ambitioner och utbildningsfientlighet.

Denna kultur ligger, enligt Sowell, till grund för att svarta i USA som grupp har svårt att lyfta sig upp ur fattigdomen. Till skillnad från svarta tjänar judar och östasiater mer och lyckas bättre i karriären i genomsnitt än vad vita amerikaner gör. Denna teori avfärdas av den amerikanska vänstern för att den anses "klandra offret".

Men oavsett om teorin att den svarta kulturen härstammar från vita grupper stämmer eller inte, är det ett faktum att den svarta kulturen sammanfaller med den vita kulturen. Se bara på rap-kulturen i USA, där utbildning och karriärism betraktas som förräderi gentemot den svarta rasen. Ett påstående som påminner om många feministers syn på karriärkvinnor som sociala män.

Skillnader mellan svarta

De stora skillnaden mellan liberaler och konservativa i USA angående minoritetsfrågor är att liberaler vill hjälpa svarta genom bidrag och kvoteringar, medan konservativa vill hjälpa genom att stärka individerna inom grupperna och att ändra attityden till bland annat utbildning, flit och ambitioner. Sowell påpekar att många familjer bland svarta grupper är splittrade och söndrade, till skillnad från grupper som lyckas bättre i USA såsom judar och östasiater. Denna negativa utveckling för svarta startades först på 1960-talet och är inte primärt ett resultat av slaveriet.

Det finns också skillnader inom gruppen svarta, där svarta som från början härstammar från Afrika och som idag inte har någon kontakt med sin ursprungliga kultur lyckas mycket sämre än svarta grupper som härstammar från Västindien som fortfarande har kontakt med sin ursprungliga kultur. Som ett exempel tar Sowell i *Vägen ut ur slummen* upp det faktum, att svarta med bakgrund från Afrika tjänar 60 procent av vad vita tjänar, medan svarta från västindien tjänar 94 procent. Observera att båda dessa grupper har varit utsatta för slaveri under 1800-talet, så slaveriet fungerar dåligt som generell förklaringsmodell*. Drar man dessutom slutsatsen att vita förtrycker svarta och att svarta därför tjänar mindre måste man också dra slutsatsen, att judar och östasiater förtrycker vita då dessa två grupper tjänar mer än icke-judiska vita gör i USA.

*Den i dagarna aktuella presidentkandidaten Barack Obama må belysa den kulturella aspekten på ett ytterligare sätt. Många av USAs traditionella negerledare vill inte räkna Obama som en av de sina eftersom hans pappa kom till USA från Afrika som student på 1960-talet. Barack växte också upp i sina morföräldrars (vita) familj och har examen från den vita elitens Harvard Law School. (Red:s anmärkning)

Thomas Sowell skriver också att slaveriet inte enbart var ett fenomen där vita förtryckte svarta. Sowell vidgar perspektiven och berättar om det slaveri som fanns inom det Ottomanska riket, det slaveri som arabiska, muslimska och nordafrikanska pirater bedrev med européer och nordafrikaner som offer. För att inte tala om det slaveri som fortfarande existerar i Mauretanien, Sudan och i delar av Nigeria och Benin. Det slaveriet var (och är) minst lika grymt som det slaveri som förekom i den amerikanska södern. Med detta vill inte författaren reducera den ondska som florerade under slaveriets tid i USA utan använda samma moraliska måttstock på alla grupper i världen. Slaveriet i amerikanska södern utgjorde bara en liten del av det totala slaveriet i världshistorien. Det ironiska är att det främst är de som i vanliga fall kritiserar västerlänningar för att vara alltför eurocentrerade, som gör sig skyldiga till denna eurocentrism.

I sin essä om svartas utveckling i USA har Sowell tagit den publika och segregerade M. Street School, eller Dunbar High School som den sedan kom att heta, som ett gott exempel på en svart segregerad skola som lyckades skapa bra resultat. Sowell har här två syften. Det första är att balansera synen på att det inte finns goda exempel på svarta som lyckas. Det andra syftet är att finna några gemensamma nämnare mellan de skolor som lyckas. Det Sowell fann var att de skolor som betonade traditionell undervisning ställde krav på eleven, betonade ordning och reda i klassrummen samt förespråkade arbetsmoral fick bättre studieresultat. Han har kontrollerat för invändningar såsom att det främst var medelklassbarn med högutbildade föräldrar som sökte sig till skolan. De flesta elever som gick där hade föräldrar som var låginkomsttagare och hade vanliga yrken och en låg utbildningsnivå. Därmed kan inte sociala faktorer förklara allt (även om sådana faktorer kan förklara en hel del).

Sund pragmatism

Den selektion som ändå kan ha skett är att mer studiemotiverade elever sökte sig till skolan. Det finns indikationer på det under 1900-talet, då många i Washington men få i själva Dunbar-området gick i Dunbar High School samt att elever som gått på Dunbar kunde komma in på Harvard utan att behöva göra några intagningsprover. Men den stora frågan är varför studiemotiverade elever väljer en viss skola. Det kan ju knappast

Den amerikanske konservativa tänkaren Thomas Sowell har gjort mycket för att punktera åtskilliga av det politiskt korrekta USAs myter, inte minst beträffande minoritetsgrupper.

vara så att elever söker sig till en viss skola som de saknar all historisk kunskap om och att skolan därefter blir framgångsrik. Det blir väldigt bakvänt. Den självklara logiken säger att först uppvisar skolan goda resultat och sedan kommer selektionen. Om selektionen sker först måste en marknadsföring vara svaret, och det är inte särskilt troligt för en publik skola som startas för att ta emot svarta elever. Han ifrågasätter även om civilrättslagstiftningen på 1960-talet verkligen gav den effekt som många av dagens politiker påstår att den gav. Förbättringar av de svartas standard ökade lika mycket innan lagstiftningen som efter den. Likaså ökade andelen svarta på höga poster i samhället. Lagstiftningen må vara moraliskt riktigt men det är ett felslut att påstå att lagstiftningen var en förutsättning för svarta att förbättra sin ställning i samhället.

Thomas Sowell försvarar också pragmatiska debattörer som Abraham Lincoln, som sedermera blev den president som avskaffade slaveriet i USA och som successivt ville avskaffa slaveriet för att inte förorsaka kaos och tumult i samhället. Abolitionist rörelsen i USA var, enligt Sowell, alltför naiv och tillämpade inte sina principer om frihet på sammanhanget och tog inte tillräcklig hänsyn till konsekvenserna av ett snabbt avskaffande av slaveriet. Sowell skriver: "Garrisons [en abolitionist – min anmärkning] retorik kan låta bättre för senare generationer men faktum är att William Lloyd Garrison inte befriade en enda slav, medan Abraham Lincoln befriade miljon-tals" (sidan 165). USAs förste president, George Washington, visade också i praktisk

handling var han stod i slaverifrågan då han befriade alla slavar som han juridiskt sett kunde frigöra. Det var nämligen så att slaverna i vissa fall ingick i fastighetsvärdet, vilket vid lån betydde att slaverna ingick som garanti för lånen.

Även en av grundlagsfäderna i USA, Thomas Jefferson, försökte få in formuleringar i den amerikanska konstitutionen såsom att införseln av slavar till USA skulle upphöra, men detta röstades ned. Han försökte också införa en successiv avvecklingsplan för att frigöra slavar i delstaten Virginias konstitution, men även detta förslag blev nedröstat. Sowell menar till och med att Storbritannien och andra västeuropeiska länder samt USA höll nere slavhandeln genom att bannlysa internationell slavhandel samt genom att låta egna fartyg patrullera de afrikanska kusterna. Intressant att notera är att USA bidrog med detta samtidigt som man tillät slaveri i själva USA, något som kan betraktas som hyckleri. Till viss del var det också det, men det fanns också en viss sund pragmatism att förändra världen långsamt. USA ville inte tillföra fler slavar men var ännu inte berett att avskaffa slaveriet helt. Men trots det är nog Sowell något för hård mot abolitionisterna, då de troligen bidrog till att vända utvecklingen genom en långsiktig opinionsbildning som till slut skapade en attitydförändring i främst de norra delarna av USA.

Tyskar och judar

I en intressant essä med rubriken "Are Jews Generic?" presenterar och belägger Sowell tesen, att många minoritetsgrup-

per tog på sig rollen som medlare mellan olika grupper som av olika skäl inte kunde kommunicera väl med varandra. Exempel på det är judar i Europa och kineser i sydostasien. Många minoritetsgrupper var diskriminerade och utestängda från så kallade produktiva arbeten. Detta ledde till att minoritetsgrupper, som judar, tvingades fokusera på att köpa och sälja samt låna ut pengar med ränta för att överhuvudtaget kunna försörja sig själva. Specerihandlar och andra butiker kunde dessutom startas med lite kapital och mycket arbete inom familjen. Denna roll kom att förstärka fientligheten gentemot minoritetsgrupperna, eftersom befolkningen tolkade deras verksamhet som icke-produktiv. De skapade ju ingenting med sina händer. De köpte bara det andra hade gjort och sålde det till någon annan för ett högre pris. Eller också tog de ut ränta för att överföra pengar och resurser mellan olika människor över tiden.

Men de samhällen som tog konsekvenserna av den slutsatsen bevisade i själva verket mellanhandernas funktion i samhället. Kreditgivare och köpmän fungerar som länkar över tiden. De underlättar mötet mellan köpare och säljare. Mellanhanden betalar producenten eller hantverkaren utan att först ha funnit någon som är beredd att köpa varan. På så sätt tar mellanhanden en risk samtidigt som hantverkaren får betalt i förväg. När mellanhanden finner en köpare till varan säljer han den till ett högre pris än det han köpte varan för. Denna mellanskillnad kallas för vinst och är belöningen för att vederbörande fördelat varor över tiden och övertagit risker från andra aktörer på marknaden. Det är ingen slump att Karl Marx betraktade judar som utsugare, då

de av diskriminerings-skäl tvingades fokusera på "icke-produktiva" arbeten i samhället.

Författaren försöker också vidga synen på nationaliteten tyskar, som efter andra världskriget i historieberivningen definierats utifrån vad som skedde under andra världskriget och till viss del under första världskriget och perioden däremellan. Sowell vill visa att tyskarna inte var mer fördomsfulla och hatiska än andra grupper, och att även tyskar utsatts för diskriminering och orättvis behandling i bland annat Tjeckoslovakien och Sovjetunionen. Tyskar var som minoriteter också mer läskunniga och mer arbetsamma och kreativa än majoritetsbefolkningen i ett antal länder. Hatet mot judar var inte mer utbrett i Tyskland, utan faktum är att om någon i början av 1900-talet hade siat om att en judeutrotning skulle utföras i något europeiskt land och om man då, med den vetskap man hade för tillfället, skulle gissa var denna utrotning skulle ske skulle nog de flesta svara någonstans i Östeuropa och inte i Tyskland. Med detta vill Sowell visa att historien inte är linjär utan kan få snabba vändningar, och att om tyskarna kunde attraheras av Hitlers demagogi kan vilket folk som helst göra det vilket är en mycket beklämmande slutsats.

Självspäkning

I Sverige har man inte tagit någon större notis om Thomas Sowell's forskning, utan här utgår man främst från osynliga strukturer och teser om att hela svenska folket är rasister som diskriminerar invandrare eller människor med utländsk bakgrund. Det finns dock undantag som ekonomhistorikern Mauricio Rojas, som sitter i riks-

dagen på folkpartimandat. Han har skrivit en uppsats om kulturer och företagsamhet, "Gemenskap och företagande", där han påpekar att kulturell samhörighet kan vara en förutsättning för att en grupp i samhället ska kunna stärkas. Han har också i en DN-artikel (2005-12-12) försökt sälja in tanken att kategorin invandrare är en alltför grov och förenklad bild av verkligheten. Därför bör vi fokusera på att analysera olika invandrargrupper för att kunna finna ett svar på hur dessa grupper ska kunna stärkas i samhället. Det handlar också om att förstå varför invandrargrupper från exempelvis Chile och Nordafrika är överrepresenterade i brottsstatistiken, medan andra invandrare från borte Asien är underrepresenterade.

Ett av huvudbudskapen i boken är att börja betrakta vår historia mer sakligt och mindre ideologiskt. Vi har mycket att lära oss av historien, men det blir svårt att göra det när historieskrivningen är påverkad av en viss ideologi eller en viss vision. Det är därför västvärlden beskrivs som en bov i historien, och det är därför andra grupperingar beskrivs som enbart offer. Men den beskrivningen har inte någon grund i verkligheten, vilket Sowell har visat i sin essäbok. Ett annat huvudbudskap är att inte ställa dagens generationer till svars för vad andra generationer har gjort och att inte heller ställa alla individer till svars för vad vissa grupper av människor har gjort. Några exempel är slaveriet i USA och tyskarnas skuldkänslor för nazismens brott mot mänskligheten.

Det finns också en tendens till självspäkning och skuldbeläggande inom västvärlden som kan leda till problem i kampen mot dagens farliga ideologi islamismen.

Om Hess och andra myter

★ Skillnaden mellan en katt och en myt sägs ju vara den att katten bara har nio liv. En osannolikt seglivad myt är den om s/s "Titanic", som på sin jungfruresa 1912 kolliderade med ett isberg och sjönk med stor förlust av människov. Såväl *Svensk uppslagsbok* på 50-talet som *Nationalencyklopedin* på 90-talet uppger nästan korrekt att fartyget gjorde 21 knop (i själva verket 22, vid full forcering 23 1/4). Däremot påstår båda uppslagsverken att man höll hög fart för att slå hastighetsrekord, vilket är helt fel. Det "Blå bandet" hade redan 1908 överrats av Cunards "Mauretania" med 26,06 knop, en hastighet som "Titanic" således

inte skulle kunna komma i närheten av! Men så länge författare okritiskt skriver av varandra lever myterna vidare.

En annan tydlig okrossbar myt är att Rudolf Hess var Hitlers närmaste man. Ordet *Führerstellvertreter* låter påskina att så var fallet. Men Hess var bara ställföreträdare som partiledare – alls inte som Führer och Reichskanzler. Den posten hade Hermann Göring. Inte ens i Tyskland tycks många veta detta. Frågan är om nynazisterna vet det, eftersom de högtidligt håller minnet av Hess dödsdag. Men Hess uppgift som ställföreträdare tycks enbart ha varit representativ, och enligt Albert Speer förlorade Hess redan i mitten av 30-talet allt inflytande.

I en hemlig förordning utnämnde Hitler Hermann Göring till andre man i riket, genom att den 7 december 1934 underteckna två dekret. I det ena utnämndes Göring till hans ställföreträdare "i händelse av att jag är förhindrad att sköta mina ämbeten som rikspresident och rikskansler, vilka kombineras i min person"; i det andra utsågs Göring till hans efterträdare.

I *Contra* nummer 5 2006 står på sidan 18 att Hess, då i maj 1941, var Hitlers andreman, vilket alltså inte var fallet. Då Ribbentrop blev utrikesminister blev han nummer tre i rangordningen, och Hess fick backa till nummer fyra.

Magnus Cappelin

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning har i detta nummer sammanställts av Tommy Hansson och C.G. Holm. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är Contras sammanfattning av originalkällan om inte annat markeras med citationstecken.

Klimathysterin

I *Contra* 6/2006 analyserade C.G. Holm klimatfrågan under rubriken "Klimathysteri – vetenskap eller humbug?" Det är uppenbart att svenska media och svenska politiker, också inom alliansregeringen, har gripits av klimathysteri. En hysteri som naturligtvis inte blir bättre för att den omfattas av en betydande del av omvärlden, där framförallt den tidigare amerikanske vicepresidenten Al Gore gjort sig känd som en enveten domedagsprofet. Den ena auktoriteten efter den andra påstår att den mänskliga civilisationen står vid avgrundens rand till följd av vad som beskrivs som "klimatförändringar"; mänskliga utsläpp av så kallade växthusgaser med koldioxid i spetsen förklarar vara den stora boven i dramat. Enligt en svensk klimatutredning hotas en rad svenska städer av översvämningsskatastrofer.

Med risk för att verka tjatiga vill vi då säga det självklara: det finns inga hållbara konkreta bevis för domedagsscenarier enligt ovan. Allt bygger på datorsimulationer och antaganden, där utgångspunkten är att

det måste vara mänskliga aktiviteter som förorsakat den måttliga temperaturökning som de facto ägt rum under det gångna seklet. Fakta i målet är dock att temperatur och klimat har skiftat oavbrutet under hela mänsklighetens historia, ibland mycket mer dramatiskt än vad som nu är fallet. Ändå tycks alltfler politiker, ivrigt påhejade av forskare med de "rätta", politiskt korrekta åsikterna, vara beredda att kasta bort många miljarder kronor på gigantiska åtgärder som med stor sannolikhet inte behövs.

Växthuseffekten är en realitet, men det mesta talar för att den har naturliga orsaker. Peter Stilbs, professor i fysikalisk kemi vid KTH i Stockholm, menar i en intervjuartikel i tidningen *Världen Idag* (6 november 2006) att det är "uppvärmningen som kommer först, och den drivs av helt andra faktorer [än mänskligt genererade utsläpp]."

Det finns dessbättre gott om insiktsfulla bedömare som vägrar föras med av klimathysterins svallvågor. Här ber vi att få citera den kristdemokratiska riksdagsmannen Ingemar Vänerlöv från Vänersborg, tillika klimatobservatör för SMHI. Enligt Vänerlöv (*Expressen* 31 oktober 2006) finns det ingen anledning att drabbas av skämselhicka på grund av det dagliga vädrets skiftningar:

"Överallt träffar man nu i tal och skrift

på domedagstankar om vart vårt klimat är på väg. Kungen var inne på ämnet när han öppnade riksmötet 3 oktober. Statsminister Fredrik Reinfeldt framhöll i sin regeringsförklaring 6 oktober att 'kraftfulla åtgärder skulle genomföras för att möta klimatförändringarna'. Som om dessa skulle vara definierade. Över tid har vi alltid haft klimatförändringar och dessa har mig veterligen aldrig tidigare bekämpats i någon regeringsförklaring."

Ingemar Vänerlöv manar således till förnuft och besinning och hänvisar bland annat till, att den varmaste sommar som noterats i Sverige inträffade 1901, då månadsmedeltemperaturen i Karlstad låg på 21,9 grader (plus). I början på förra seklet hade industrialiseringsprocessen visserligen nått och jämnt kommit igång, men utsläppen av "växthusgaser" var bevisligen försumbara.

Till klimathysterins kritiker hör också den välkände författaren Herman Lindqvist. I en intervjuartikel i *Stockholm City* (14 november 2006) citeras han: "Jag tror inte på klimattjafset i alla fall. Det är så typiskt nordiskt och väldigt protestantiskt fundamentalistiskt. Allt går i vågor oavsett människan, på bronsåldern kunde vi ju odla vin i Mälardalen."

Har Sverige en Kina-politik?

"Kina kommer att bli en hetare potatis för Reinfeldts regering än för någon annan svensk regering hittills." Det hävdar Nils Hedberg i en artikel i tidskriften *Svensk Linje* (3/2006). Icke minst beror detta på, framhåller Hedberg, att Kina-intresset bland svenska företag är mycket stort och att de olympiska spelen (OS) i Peking 2008 infaller under alliansregeringens mandatperiod. "Samtidigt", skriver Hedberg, "finns det ingen anledning att tro att diktaturen i Kina är på väg att luckras upp, snarare försöker kommunistpartiet stärka greppet om landet."

Tyvärr finns knappast något som tyder på att regeringen Reinfeldt skulle vara särdeles väl skickad att hantera den komplexa Kina-frågan. Inte heller har utrikesminister Carl Bildt gjort sig känd som någon Kina-auktoritet av rang.

Kina är en komplicerad och motsägelsefull utrikespolitisk fråga. Å ena sidan imponerar den ekonomiska utvecklingen med 9,5 procents tillväxt under de senaste två decennierna. Utländska direktinvesteringar värda många miljarder dollar strömmar in i landet, samtidigt som hundratals miljoner

kineser fått en bättre levnadsstandard. Å andra sidan är detta välstånd ojämnt fördelat (i eftersatta landsdelar råder misär), och någon garanti för att den ekonomiska framgångsbilden håller i sig finns inte.

Sedan har vi den minst sagt bekymmersamma politiska situationen i det Röda Kina. Kommunistpartiet håller alltfört landet i ett järngrepp, och politisk opposition tillåts inte. All oberoende religionsutövning, oavsett om det rör sig om kristna aktivister eller Falun Gong-anhängare, förtrycks brutalt. Det avrättas vidare fler människor i Kina än någon annanstans på jorden, bland annat på grund av ekonomisk brottslighet. Tortyr är vanligt förekommande, liksom företeelser såsom handel med mänskliga organ och barnamord. Som om inte detta vore nog fortsätter Kommunistkina att hota sin granne, den demokratiska Republiken Kina (Taiwan).

Efter att bland annat ha beklagat att Sverige inte gjort sig känt för någon modig hållning i frågor om mänskliga rättigheter, avslutar Nils Hedberg sin artikel så: "Inför OS kommer dessa och andra Kina-relaterade frågor att bli allt viktigare, och de speciella förutsättningarna inför Peking-OS gör att ett nära samarbete mellan UD, Sveriges Olympiska Kommitté (SOK) och näringslivet är viktigare än vad det brukar vara inför andra OS."

Passivt Sverige

I december 2006 arrangerade diktaturregimen i Iran en "revisionistiskt" betonad konferens om Förintelsen av Europas judar. Konferensen i Teheran, som befolkades av figurer som konsthistorikern och förintelseförnekaren Robert Faurisson, förre Ku Klux Klan-ledaren David Duke och den revisionistiske historieskribenten David Irving, invigdes av den iranske presidenten Ahmadinejad. Svensk representant var gymnasieläraren Jan Bernhoff, som enligt uppgift anser att "bara" 300 000 judar dödades av nazisterna. Bland deltagarna märktes även representanter för judiska extremgrupper som inte erkänner staten Israel.

De som söker förneka eller förringa Förintelsen har för det första fel. Få historiska företeelser är så sorgfälligt väldokumenterade som just Hitlers folk mord på omkring sex miljoner judar (samt flera andra etniska grupperingar såsom zigenare och slaver). Nu var det ju knappast den historiska sanningen Ahmadinejad var

ute efter att få fram; snarare var syftet att etablera Iran som den islamiska världens ledande kraft. För att åstadkomma detta faller det sig naturligt för mullornas Iran att underblåsa den antisemitism som det dessvärre finns så mycket av i det arabiska/islamska Mellanöstern.

Det bör noteras att EU och en rad enskilda europeiska länder har fördömt Förintelsekonferensen i Teheran. Bland kritikerna märks dock inte Sveriges regering, som av någon anledning intagit en passiv hållning i frågan.

Alkoholen och hälsan

Finansminister Anders E. Borg, veterligt inte någon helynkterist, har blivit närmast herostratiskt ryktbar genom sitt yttrande "Det är bättre att supa än att jobba", detta som ett argument för högre alkoholskatt. Vi har tidigare konstaterat att Borg har fel i sak, eftersom högre alkoholskatter ofelbart skulle leda till att "supandet" endast skulle överflyttas till andra varor än det svenska systembolagets.

Borg och andra som är för alkoholrestriktioner bortser vidare regelmässigt ifrån att alkoholkonsumtion också har positiva effekter. Upprepade undersökningar visar exempelvis att måttligt intag av alkohol, främst i form av vin, har positivt förebyggande effekter beträffande riskerna att drabbas av för högt blodtryck, stroke och hjärtinfarkt. Således redovisade *Svenska Dagbladet* (2 januari 2007) data från en undersökning kallad Health Professional Study vilken startade 1986 och omfattar 51 000 manliga anställda inom sjukvården i USA.

"Analyserna visar", enligt SvD, "att de som drack en till två drinkar (motsvarande till exempel glas vin) varje dag minskade risken för båda typerna av hjärtinfarkt."

Tidig islamvarning

Den som följer den samtida diskussionen om islam och islamismen kan alltför lätt bibringas uppfattningen, att det uppfattade hotet mot västerlandet från det nämnda ideologiskt/religiösa komplexet är en helt modern företeelse utgående från datumet 11/9 2001. Sanningen är en annan. En tidig varningsklocka ringde således i *Nordisk Familjebok* (1910) under rubriceringen "Islam" i spalt 922. Vi citerar:

"För öfrigt tyckas de muhammedanska staterna f.n. befinna sig i en av afmattningsperiod, om ock åtskilliga tecken tyda därpå, att den gamla hänförelsen ingalunda slock-

nat, och skulle den islamitiska fanatismen ännu en gång på allvar flamma upp mot 'de otrogna', torde kristenheten få bereda sig på att möta en fruktansvärd motståndare."

I sanning profetiska ord.

Statlig myndighet kräver kommun på skadestånd för att medborgarna har fel åsikter!

HomO, en statlig myndighet, har förklarat att de tänker stämma Umeå kommun för att en – just det – en ledamot i Umeå kommuns socialnämnd röstat nej till två homosexuella kvinnors ansökan att adoptera ett barn. Den hedervärda ledamoten i Socialnämnden, som står upp för den åsikt hon är vald att representera, heter Helen Edlund och HomO, som heter Hans Ytterberg, kräver skadestånd på 150.000 kronor för att Helen Edlund röstade som hon gjorde.

Vi räknar dock med att det fortfarande finns ett litet minimum av demokrati kvar i landet, vilket innebär att Ytterberg bör få stryk i en domstolsprövning. Men det är häpnadsväckande att skattebetalare ska vara med och finansiera demokratins dödgrävare. Och att sådana kan få ansvarsfulla befattningar i statsapparaten.

Eftersom Contra fortfarande lyder under tryckfrihetsförordningen kan vi här utan risk för myndighetstrakasserier framföra åsikten att barn som är så socialt utsatta att de adopteras bort inte ska behöva utsättas för biologiskt naturvidriga familjebildningar.

Friskolor presterar bättre

Skolverkets statistik som jämför olika skolor visar att friskoleelever i genomsnitt har 20 poäng högre meritvärde än offentliga skolor (för den som inte ärt införstådd med vad meritvärde är kan det enklast jämföras med gammaldags betyg). Av friskolornas elever klarar 93,5 procent behörighet till gymnasieskolan jämfört med 89,2 procent i de offentliga skolorna.

Skolverkets studie visar att betygskriterierna är jämförbara i friskolorna och de offentliga skolorna. Andelen invandrare är jämförbart i de två skoltyperna, så förhållandet att invandrabarn presterar sämre (vilket är ganska givet med tanke på språksituationen) har inte påverkat betygsskillnaden. Enligt Skolverket ligger en viktig förklaring i att friskoleelverna väljer själva och är mer motiverade. Att friskolorna i sig skulle vara bättre har man inte funderat på.

UTLANDS-NYTT

Stalin hyllas åter

Alla som hoppades att Ryssland efter Sovjetunionens och kommunismens fall i början av 1990-talet skulle utvecklas mot att bli ett renodlat demokratiskt samhälle har anledning att känna sig besvikna över vad som händer i Putins Ryssland. Det är sant att Ryssland 2007 är avsevärt friare och mer demokratiskt än vad det gamla Sovjetunionen och dess satellitstater någonsin var. Att Ryssland är på väg att bli ett auktoritärt samhälle är dock ägnat att oroa (se artikel på annan plats i detta nummer av *Contra*).

Ett tecken på den rådande tidsandan är att Stalin åter plockas fram ur gömmorna. Härom berättar tidningen *Västbo Andans* historiske medarbetare Lars Olsson i en rapport från en nyligen företagen resa i det forna Sovjetunionen inklusive det gamla Stalingrad, som i dag heter Volgograd. "Vid vårt besök i Volgograd förbereddes öppnandet av ett Stalin-museum", konstaterar Olsson. "När Sovjetstaten bröt samman 1991 revs alla Stalin-statyer, men nu går en nostalgivåg över Ryssland. Den 'starke mannen' hyllas." I sagda museum finns statyer och porträtt av den grymme sovjetdiktatorn, vars terrorvälde kostade runt (minst) 20 miljoner människor livet. I museet finns även en modell av ett tåg Stalin logerade i revolutionsåret 1917.

Lars Olsson hänvisar i sin artikel till en färsk opinionsundersökning, enligt vilken

53 procent av den ryska befolkningen anser att Stalin "spelar en positiv roll i Rysslands historia". Artikelförfattaren frågar sig med rätta vad de ryssar som nu lyfter fram Stalin har lärt sig av historien. Den mer positiva synen på Josef Stalin har också lett till att historieböckerna har reviderats – ämnen som Molotov-Ribbentroppakten i augusti 1939, Sovjets överfall på Finland senare samma år samt ockupationen av Estland, Lettland och Litauen har blivit tabubelagda ämnen, liksom det faktum att Hitlertysklands krigsnederlag följdes av ett halvsekels kommunistisk diktatur i Öst- och Centraleuropa.

Dock menar Olsson att kommunismen inte är på väg tillbaka som statsbärande ideologi i Ryssland. "I detta sammanhang är det värt att notera: Putin ställer inte upp för en tredje presidentperiod", avslutar Lars Olsson sin artikel. Detta återstår dock att se – det har hänt förr att diktatorer och auktoritära ledare klamrat sig kvar vid makten längre än förutsett!

Förkastliga eftergifter

I syfte att få till stånd en fredlig samexistens med palestinierna har staten Israel genomfört en rad ensidiga eftergifter. Så har Israel exempelvis lämnat Gaza-området, södra Libanon och större delen av de bibliska landskapen Judeen och Samarien (den så kallade Västbanken). Någon hållbar fred har trots detta inte inträtt, konstaterar

Svenska Likud i Zionistiska Federationen i slutet av 2006:

"Alla eftergifter, för att till exempel visa god vilja men som samtidigt minskar försvarsförmågan, är förkastliga och mycket farliga för Israels överlevnad! Om de inte ingår i en heltäckande fredsuppgörelse... Ett typfall på en sådan farlig eftergift är överlämnandet av Gaza-området... De maktfullkomliga och kompromisslösa bland Israels motståndare valde tyvärr att betrakta uttåget som ett svaghetstecken och använder nu Gaza-området som avskjutningsramp för raketer mot Israel. Med andra ord: situationen är sämre än före eftergiften."

Inte heller, menar Svenska Likud, har utplåningshotet mot den judiska staten "minskat eller ändrat karaktär sedan Gaza-uttåget... Skrönan om att Israels armé är så fantastisk och har USA bakom sig fick sig en allvarlig knäck i Libanon och inte bara för att Hizbollah och Hamas gömde och gömmer sina raketramper bland de egna barnen och bland sina kvinnors kjolar. Tanken på vad de skulle göra med judiska barn om de finge möjligheten mer än skrämmer, när man ser, hur de utnyttjar sina egna barn och kvinnor i krigföringen."

(*Likud Bulletinen*)

Förtryck i Turkmenistan

I slutet av december 2006 kom beskedet att Turkmenistans mångåriga muslimske diktator, Saparmurat Nijazov, hade avlidit. Kännare av landet, som tidigare var en del av Sovjetunionen, tror dock inte att Nijazovs död kommer att leda till några större förändringar. Övergångsledarna har exempelvis prisat den avlidne presidentens politik.

Kristna organisationer och kyrkor i väst har särskilt uppmärksammat det hårda förtrycket mot aktiva kristna trosbekännare i Turkmenistan. I en artikel om situationen efter Nijazovs död i tidningen *Världen Idag* (29 december 2006) heter det: "Turkmenistans framtid är oviss efter Nijazovs död. Men religiösa grupper och organisationer som arbetar för mänskliga rättigheter är inte överdrivet optimistiska, även om de hoppas på en ljusning." I artikeln hänvisas till en opinionspejling som gjorts av Forum 18, en gruppering som arbetar för religionsfrihet. Av pejlingen framgår att merparten av de tillfrågade "inte har några stora förhoppningar".

En faktor som talar mot en förändring är att en bred majoritet inom polisorganen sä-

kert vill bevara sin egen maktställning och sina egna privilegier även efter diktatorns död. Och det är inte bara religionen som förtrycks – även den politiska oppositionen hålls kort. Oppositionsledaren Norberdi Nurmamedov, ledare för en demokratisk rörelse som grundades 1989, har arresterats vid åtskilliga tillfällen på grund av sin kritik mot Nijazov och dömdes i februari 2000 till fem års fängelse för ”huliganism” (han frigavs dock efter knappt två år och tvingades göra avbön för sin kritik av Nijazov).

Strax före jul rapporterades dock Nurmamedov vara försvunnen, troligen därför att regimen ville förhindra en seger för oppositionen i presidentvalet i februari.

Gerald Ford död

I slutet av 2006 avled USAs förre president (1974-77) Gerald Rudolph Ford vid 93 års ålder. Ford, som tidigare varit det republikanska partiets ledare i kongressens representanthus, utsågs av president Richard M. Nixon till ny vicepresident 1973 sedan företrädaren Spiro Agnew sett sig föranlåten att avgå till följd av smärre ekonomiska oegentligheter. Och när Nixon, svårt pressad av Watergate-affären, avgick 1974 blev Gerald Ford automatiskt president.

Gerald Ford var, varken utrikes- eller inrikespolitiskt, någon nydanare. Hans allmänna redbarhet medverkade dock till ett par års stabilitet i ett Amerika som var svårt sargat av inrikespolitiska skandaler och utrikespolitiska motgångar, de senare framförallt relaterade till krigsutvecklingen i Indokina. Det var under Fords ämbetsperiod som kriget avslutades med att kommunisterna tog makten i de tre länderna Vietnam, Laos och Kambodja, vilket ledde till miljoner människors död.

Det har i Fords eftermälen hävdats att valnederlaget mot Jimmy Carter 1976 skulle ha berott på att Ford omedelbart efter sitt tillträde som president valde att benåda president Nixon och därmed få ett slut på Watergate-historien. Detta är dock knappast huvudorsaken till Carters seger i presidentvalet. Carters seger grundades sannolikt under en av de TV-sända valdebatterna, då en journalist från *New York Times* frågade Ford om situationen för de mänskliga rättigheterna och Sovjets dominans i Östeuropa. Härpå svarade Ford: ”Det finns ingen sovjetisk dominans över Östeuropa och kommer aldrig att finnas det under en Ford-administration.” Detta var naturligtvis så fel det kunde bli, och Ford återhämtade sig sig aldrig från denna

förödande blunder.

Ändå blev Carters seger relativt knapp – den förre jordnötsodlaren från Georgia vann med 50,1 procent av rösterna mot Fords 48 procent. Det var främst Carters övertag i de södra delstaterna som gav honom segern, medan Ford-rösterna övervägde i andra landsdelar. Carters enda mandatperiod blev sedan en av de minst framgångsrika i USAs historia.

Avsaltning i Israel

Ett av de områden där Israel är världsledande är vattenavsaltning. Det är av högst naturliga skäl Israel satsat på att avsalta havsvatten – vatten är en bristvara i hela Mellanöstern. I Nordafrika och Mellanöstern bor ungefär sex procent av jordens befolkning, men i samma område beräknas mindre än två procent av planetens förnyelsebara färskvattenkällor finnas. Dessutom hotas Israels reserv av färskvatten, sjön Genesaret (på hebreiska Yom Kinneret) av landets grannar i norr.

År 2000 initierade den israeliska regeringen mot denna bakgrund en övergripande plan för sina dricksvattentillgångar. I planen ingick etablerandet av avsaltningsanläggningar längs kusten till Medelhavet. Målsättningen angavs vara att rena 400 miljoner kubikmeter vatten till år 2010. Den första anläggningen började byggas i Ashkelon våren 2003; produktionen kom igång i augusti 2005. Anläggningen i Ashkelon är en av världens största som använder en teknik kallad omvänd osmos. Metoden beräknas vid full kapacitet generera 100 miljoner kubikmeter vatten per år, vilket motsvarar drygt fem procent av Israels hela vattenbehov.

Tekniken ger hög effekt till låg kostnad, och det internationella intresset är dessutom stort – 2006 fick anläggningen priset ”Årets avsaltningsanläggning” vid ”Global Water Awards”. (Menorah)

Kristna förföljs i Kina

Kinesiska kristna utsätts fortfarande för förföljelser. En av Kinas mer framträdande oberoende kristna, Zhang Rongliang, dömdes förra året till sju och ett halvt års fängelse för att olagligt ha passerat Kinas gräns. Zhang har använt olika pass för att kunna ta sig till internationella kristna konferenser och för detta ska han nu avtjäna över sju år i fängelse.

Sammanlagt greps under 2005 närmare 2000 kristna, främst pastorer och andra ledande inom oregistrerade församlingar. Kommunistregimen strävar efter att ha to-

tal kontroll över landet och då ryms inga oberoende organisationer.

(Ljus i Öster)

Sjukvårdsförsäkringar i USA

Hillary Clintons största misslyckande som presidenthustru – näst efter att hålla sin makes erotiska lustar inom äktenskapets ram – var fiaskot med sjukvårdsförsäkringen. Den som kommer ihåg makarna Clintons tillträde till presidentposten (”get two and pay for one” som Bill Clinton själv uttryckte det) erinrar sig säkert också att Hillary tilldelades uppgiften att ordna till ett federalt sjukförsäkringssystem. Hon gav sig in i detta projekt med stor entusiasm och energi, men det resulterade i ingenting.

Det amerikanska sjukvårdssystemet består av flera delar. Fattiga får hjälp via det federala systemet Medicaid. Pensionärer får hjälp via det likaledes federala Medicare. Anställda i stora företag har mycket generösa sjukvårdsprogram, medan det kan vara besvärligt för småföretagen att få försäkring till rimliga villkor både för företagarna själva och för deras anställda. För akutsjukvård vid olycksfall och liknande gäller att sjukhus har plikt att ta emot och behandla de som behöver vård, oavsett om de är försäkrade eller ej.

Det säregna rättssystemet i USA har drivit upp sjukvårdskostnaderna till bland de högsta i världen i förhållande till BNP. Inom vissa specialiteter är halva arvodet till en läkare försäkringspremier för att betala ut miljonskadestånd till de som utsatts för dubiös ”felvård” (malpractice).

Det säger sig självt att ett allomfattande sjukvårdssystem som täcker ett land med 300 miljoner invånare skulle bli otympligt och byråkratiskt. Det var på det som Hillary Clintons förslag föll. Nu ser det ut att växa fram andra lösningar som kan bredda täckningen för sjukvårdsförsäkringar från 85 procent av befolkningen till betydligt högre tal. Signifikativt är det två republikanska guvernörer som gått i spetsen. Först ut var Mitt Romney i Massachusetts och nu följer Arnold Schwarzenegger i Kalifornien efter. Det blir system på delstatsnivå. I sitt årliga tal till nationen (State of the Union address) utlovade president Bush att backa upp ansträngningarna. Hittills har delstaternas försök bland annat hindrats av att Medicare och Medicaid hotat att dra in pengar till delstater som skapar heltäckande försäkringar. Nu lovar president Bush att delstatens Medicare- och Medicaid-pengar ska betalas ut kontant till de delstater som inför heltäckande system.

400 år sedan första brittiska USA-bosättningen

Under 2007 kan USA fira ett betydelsefullt jubileum: det var då 400 år sedan den första brittiska bosättningen i Jamestown, Virginia initierades. Jubiléet inleddes redan i maj föregående år, då en kopia av fartyget Godspeed, ett av de skepp som fraktade över de första bosättarna till Jamestown 1607, seglade till sex hamnar längs den amerikanska östkusten i syfte att generera intresse för "Amerikas 400-årsjubileum".

*** Den nygjorda versionen av Godspeed, producerad till en kostnad av 2,6 miljoner dollar, lade först till längs floden Potomac i Alexandria, bara några få kvarter från artikelförfattarens hem. Faktum är att detta hade en särskild betydelse för mig eftersom jag var förstaårsstudent vid the College of William and Mary – lokaliserat bara ett antal kilometer från Jamestown – 1957, då Jamestowns 350-årsjubileum högtidlighölls. Jubiléet markerade också drottning Elizabeth IIs första officiella besök i USA.

Virginias guvernör Timothy Kaine sade, när Gospeed hissade segel, följande:

"I dag är begynnelsen av 18 månaders högtidlighållande av ett ögonblick som inte bara är viktigt för Jamestown eller Virginia eller ens Amerika, utan vi begynner markera ett ögonblick som förändrade hela världens och den mänskliga historiens färdväg."

Började i Jamestown

Guvernör Kaine noterade att den amerikanska traditionen rörande fri företagssamhet, representativ demokrati och kulturell mångfald började i Jamestown. 13 år innan pilgrimerna landsteg i Massachusetts, gjorde en grupp om 104 engelska män och pojkar en fyra och en halv månad lång resa till floden James bankar i syfte att bilda en bosättning i Virginia. Deras målsättning, att göra en vinst på grundval av Nya Världens resurser till förmån för Virginian kompaniets andelsägare i London, kom snabbt i bakgrunden då det gällde att säkra den omedelbara överlevnaden; de ställdes

på ett påtagligt sätt inför det dagliga livets verklighet i sitt nya hem.

Den nya Godspeed mäter 88 fot med ett uttag på sju fot och en stormast som är 71 fot hög. Fartyget har tre master med sex kvadratiske segel av Okeanos-duk. Stormasten har i toppen den historiska, brittiska flaggan från den tiden vilken kombinerar det engelska St. - George-korset med det skotska St. Andrews-korset. Skrovet har dekorerats med ett diamantformat mönster i rött och vitt. Erich Septh, kapten på Godspeed, säger: "Skrovformen kräver en större segelyta och seglen kan hanteras antingen kollektivt eller individuellt. Det återskapar så gott som den ursprungliga Godspeed."

av Allan C. Brownfeld

Den ursprungliga Godspeed hissade segel och lämnade London den 20 december 1606 för en drygt fyra månaders lång resa över Atlanten. Projektet finansierades av Londons Virginia Company, ett nyetablerat initiativ med en affärsidé som gick ut på att utvinna vinster från den Nya Världen. Med ett initialt aktiekapital om 10 pund och 12 shilling var investerarna medvetna om att det var ett högrisk-projekt. Sir Walter Raleighs katastrofala "förlorade koloni" var fortfarande i färskt minne*, och Eng-

Brev från

Washington

lands lista över misslyckanden tjänade som förstärkning av dess rykte som en tredje klassens kolonialmakt. Icke desto mindre visade sig löftena om guld och silver – omedelbar rikedom – vara en nästan oemotståndlig kraft.

Susan Constant var Virginia Company-expeditionens flaggskepp; fartyget tog 71

*Dess öde är okänt, men den hade gått under när de nya engelsmännen anlände 1607, möjligen utplånade av Powhatan, hövding för Powhatan-stammen och pappa till prinsessan Pocahontas. Red:s anmärkning.

personer. Fartyget förde kanoner för skydd mot pirater och seglade i spetsen framför två fartyg, Godspeed med 52 passagerare, och Discovery, med plats för bara 21. I motsats till Raleighs expedition inkluderade denna resa inga kvinnor. Omkring hälften av passagerarna utgjordes av gentlemän, medlemmar av överklassen som var ute efter äventyr och rikddomar.

Politisk faktor

"Männen hade anslutit sig till detta företaget utifrån ett antal bevekelsegrunder, och deras förhoppningar och fantasier var likalydande", skriver historikern David Price. "De flesta av resenärerna fanns ombord därför att de – liksom själva Virginia-kompaniet – förväntade sig snabba inkomster."

Historikern Samuel Eliot Morison skriver:

"Kolonisatorerna var inte i besittning av någon egendom; de arbetade för andelsägare på andra sidan havet. Två gånger om dagen marscherade de till åkrarna eller skogarna till trummans slag, två gånger om dagen marscherade de tillbaka och in i kyrkan. De genomlevde en nästan hopplös tillvaro, ty det tycktes inte finnas någon framtid... Inget imperium kunde ha utvecklats från en koloni av detta slag. Den första faktorn i verksamheten utgjordes av tobaken. Dess exportvärde upptäcktes 1613 då John Rolfe, som gifte sig med indianprinsessan Pocahontas, importerade utsäde från Västindiska öarna, korsade det med lokal tobak som hade odlats av indianerna och producerade en mild smak som fångade den engelska marknaden. Virginia drabbades så av tobaksfeber, tobaken odlades till och med på gatorna i Jamestown."

Förutom detta, rapporterar Morison

"...var den privata egendomens institution den andra faktorn som räddade Virginia. När, efter sju år, den period för vilken kompaniets hyrda arbetskraft utlöpte, blev de som valde att stanna arrenderande jordbrukare och erhöi senare sina landområden helt och hållet. Detta gjorde en oerhörd skillnad. Som kapten John Smith uttryckte det: 'När vårt folk fick sin föda från det gemensamma förrådet, och arbetade tillsammans, var den som lyckades smita i väg från sitt arbete, eller slumra när han utförde sin uppgift, glad, han brydde sig inte mycket; nej, de

ärligaste bland dem var knappast beredda att genomlida så mycket under en vecka, som de nu gör för sig själva under en dag.' År 1617 var flertalet av de härdade, acklimatiserade överlevarna arrendatorer. Inom tio år överskred arrendatorernas plantager 20 miles längs floden James, och den sammanlagda befolkningen i Virginia uppgick till ungefär 1000."

En tredje faktor som tillförsäkrade framgång för Virginia var politisk i ordets vidaste bemärkelse. Kapten John Smith uttryckte detta i en mening: "Ingen man kommer att gå härifrån för att få mindre frihet där än här." Enligt den engelska förståelsen av ordet frihet var det viktigaste "en styrelse av lagar, inte människor." Kompaniet beordrade guvernör sir George Yeardley att avskaffa egenmäktigt styre, introducera allmän engelsk lag och laga rättsförfarande, uppmuntra privategendom och sammankalla en representativ församling. Denna församling skulle ha makt att tillsammans med ett utsett råd stifta lokala lagar som dock skulle vara underställda kompaniets veto.

USA har en egen kultur

Förra juristen i Högsta domstolen, Sandra Day O'Connor, som tjänar som hedersordförande i det nationella åminnelseprojektet för Jamestown, deklarerar att:

"Det styrelsesystem som vi har i dag var en utväxt av dessa tidiga bosättningar, vilket gjorde att jag tyckte att högtidlig-hållandet var en värdig orsak att försöka påminna medborgarna om vår historia. I dagens Förenta staterna har de allmänna skolorna mer eller mindre slutat undervisa om regeringssystemet, samhällslära och den amerikanska historien. Ibland kastar man tillfälligtvis in detta, men det är inte längre ett huvudfokus för barn. Detta är något jag verkligen bryr mig om, därför att jag förstår i sanning inte hur vi kan överleva som en stark nation om våra yngre medborgare inte förstår vårt styrelseätts natur, varför det har formats på det sättet och hur de kan delta och borde delta som medborgare. Det är någonting man måste lära sig. Det är inte något som övförs via det genetiska förrådet."

De samtida ansträngningarna att ersätta undervisningen av vår traditionella kultur och litteratur med "multikulturalism" och attackerna på det arbete som utförts av "döda vita män", som är underförstått i detta angrepp på den så kallade traditionella "eurocentriska" läroplanen, bortser från ett

Russell Kirk, en konservativ försvarare av de amerikanska idealen.

väsentligt faktum: att USA har en egen kultur, och att denna amerikanska kultur har attraherat män och kvinnor från alla raser, nationaliteter och religioner. De har kommit till våra stränder på jakt efter något som vi och inte de hade. Få har blivit besvikna.

Vad är det i denna amerikanska kultur som har varit så tilltalande? I sin eftertänksamma bok *America's British Culture*, framhåller Russell Kirk, en av våra främsta lärda män, att det samtida Amerika är en produkt av den långa evolution av lag, regeringsstruktur, religion, filosofi och litteratur som kommer från den stora västerländska världen i allmänhet och Storbritannien i synnerhet, genom vilken denna västerländska kultur i sin brittiska form nådde den Nya världen.

Doktor Kirk noterar att:

"Så dominerande har den brittiska kulturen varit i Amerika... från 1600-talet och framåt, att om på något sätt de brittiska elementen kunde avlägsnas från alla Förenta staternas kulturella mönster, det ju skulle innebära att amerikanerna inte längre skulle ha någon sammanhängande kultur varken i det offentliga eller det privata livet."

"Bortom rimligt tvivel"

Kirk påpekar att den brittiska erfarenheten under fler än ett dussin generationer har format Förenta staterna på fyra sätt. Kirk framhåller:

"Det första av dessa [fyra sätt]... är det engelska språket och den rikedom av stor litteratur som finns i detta språk... Det andra... är lagens överhöghet; den amerikanska allmänna lagen och den positiva lagen härleds främst från den engelska lagen. Denna lagsamling ger ett mer fullständigt

skydd för den enskilde individen än det legala systemet i något annat land. Den tredje av dessa vägar är det representativa regeringssystemet efter mönster av brittiska institutioner som började utvecklas under medeltiden, efterbildat särskilt från "parlamentens moder" i Westminster. Den fjärde... är en samling av seder, moraliska vanor och trosföreställningar och konventioner och bruk, anslutna till vissa intellektuella discipliner. Dessa utgör ett etiskt arv..."

Själva det språkbruk som utmärker våra samtida diskussioner om lagen – de anklagades "rättigheter", "rätten" till privatliv, antagandet om en persons oskuld tills motsatsen har bevisats, "jämfällighet" under lagen – allt kan mycket specifikt härledas från den brittiska erfarenheten och återfinns inte i någon annan legal tradition.

Den engelska sedvanerätten, framhåller Kirk

"...skänker dem som kommer inom dess jurisdiktion privilegier som är okända i civil eller romersk lag, där i allmänhet statens intressen tornar upp sig. Under sedvanerätten kan till exempel en svarande inte förståndigas att vittna om han väljer att tåga; han räddas från att kompromettera sig själv. En komplex serie av förordningar under sedvanerätten har gjort tillgången till rättvisan relativt lättillgänglig för individen. Ingen person får fängslas utan ett bemyndigande, och den anklagade måste snabbt ställas inför rätta... Enligt europeisk rätt... antogs den anklagade personen vara skyldig enligt åtal framställt av en åklagare; domaren bestämde att fallet skulle avgöras i en rättslig förhandling... Men under engelsk sedvanerätt betraktas målsägaren och svaranden, eller åklagaren och svaranden, som motståndare som befinner sig på jämfällt fot med varandra... domaren förhåller sig neutral. En svarande i ett brottmål antas vara oskyldig om inte bevisningen överbevisar honom om skuld bortom rimligt tvivel."

Lagens överhöghet

Den engelska sedvanerätten grundar sig på hävdandet av lagens överhöghet. Som Bracton och andra medeltida laglärde har uttryckt det: till och med konungen befann sig "under lagen". Och när kolonistörerna utropade sitt oberoende, var detta inte ämnat att vara fritt från engelsk lag, utan, vilket var raka motsatsen, på grund av att regeringen i London hade nekat dem deras traditionella rättigheter som engelsmän.

Sålunda förkunnade den Första kontinental kongressen genom sin *Declaration and Resolves* (14 oktober 1774) att

”...de respektive kolonierna är berättigade till Englands sedvanerätt, och mer specifikt det stora och värderbara privilegiet av att få rannsakas av sina jämlikar av detta grannskap, i enlighet med tillämpningen av denna lag.”

Patrioterna hävdade sin rätt att åtnjuta vad Edmund Burke benämnde ”engelsmäns privilegierade rättigheter” – inte de abstrakta krav på fullkomlig frihet som gjordes anspråk på i Frankrike 15 år senare.

De privilegierade rättigheterna gick tillbaka på Magna Carta. I sina *Commentaries on the Laws of England* – en amerikansk upplaga vilken publicerades i Philadelphia 1771-72 – fann William Blackstone i Magna Carta tre absoluta rättigheter: liv, frihet och egendom. Till den stora lagtexten [Magna Carta] hänförde han doktrinen om den normala rättsprocessen. Den urgamla rätten till prövning av en jury bestående av ens jämlikar undersöktes noggrant av Blackstone. Amerikanska kolonisatörer hänvisade till Blackstone för att få stöd för kravet att de inte, konstitutionellt, skulle åläggas skatt utan handlande och medgivande från sin egen legislatur.

Det faktum att majoriteten av dagens amerikaner inte kan räkna sin individuella härstamning till England inverkar föga på den amerikanska kulturens brittiska natur. Russell Kirk argumenterar att:

”Två århundraden efter det att den första amerikanska mantalsskrivningen ägde rum, har nästan varje ras och nationalitet

bidragit till den amerikanska befolkningen, men Amerikas kultur förblir brittisk... De många miljonerna av nykomlingar till Förenta staterna har accepterat integration i den brittisk-härledda amerikanska kulturen utan många invändningar, och ofta med stor villighet.”

Det är ledsamt att våra skolor har avlägsnat sig från att lära ut vår historia. 1991 utfärdade, till exempel, the Social Studies Syllabus Review Committee i delstaten New York en rapport som anslöt sig till begreppet ”mångkulturell utbildning” och distanserade sig från ”tidigare ideal av assimilation till en anglo-amerikansk modell”. Professor Arthur M. Schlesinger, Jr., som är ledamot i the Syllabus Review Committee, hade en helt annan mening. Han förkunnade:

”Denna rapports underliggande filosofi, som jag läser den, är att etnicitet är den avgörande erfarenheten för de flesta amerikaner, att etniska band är permanenta och outplånliga, och att uppdelningen i etniska grupperingar etablerar det amerikanska samhällets grundläggande struktur och att den allmänna undervisningens huvuduppgift bör vara beskyddet, stärkandet, firandet och förevigandet av etniska ursprung och identiteter. Underförstått i rapporten är klassificeringen av alla amerikaner i enlighet med etniska och rasmässiga kriterier.”

Härstammar från England

Professor Schlesinger framhåller att Amerikas språk och politiska syftemål och institutioner härstammar från England:

”Att låtsas att det vore annorlunda är att

förfälska historien. Att lära ut någonting annat är att missleda våra studenter... Det brittiska arvet har modifierats, berikats och rekonstituerats genom inlemmandet av icke-engelska kulturer och traditioner såväl som det amerikanska livets distinkta erfarenheter.”

Doktor Schlesinger avslutade genom att uppmana sina kolleger:

”...att överväga vilken nation vi skulle få om vi fortsätter på vägen mot kulturell separatism och etnisk fragmentering, om vi institutionaliserar klassificeringen av våra medborgare i enlighet med etniska och rasmässiga kriterier och om vi överger vår historiska förpliktelse gentemot en amerikansk identitet. Vad kommer då att hålla samman vårt folk?”

Sedan början på 1990-talet har utvecklingen fortskridit i denna negativa riktning, vilket mycket av den samtida debatten om immigrationen illustrerar. I många skolor har tvåspråkig utbildning ersatt engelskundervisning för nybörjare. I de flesta skolor har undervisningen i vår historia nedgraderats. Om vi inte överför vår egen historia, vår egen kultur och våra egna värden till våra studenter – särskilt när det gäller dem som har kommit från andra platser med andra traditioner och värden – vilken framtid kan vi förutse för det amerikanska samhället?

400-årsjubileet för Amerikas begynnelse i Jamestown bör ge oss en välbehövlig stimulans i syfte att se över vår historieu-ndervisning och vårt överförande av amerikansk kultur och amerikanska värden till nästa generation. Trots allt började det hela i Jamestown 1607...

Libanon ett exempel på hur det kan gå för ett land utan försvarsförmåga

★ Oavsett vad företrädare för Sveriges regering och försvar säger, så har det svenska försvaret nedrustats så att vi i praktiken saknar möjlighet att, som ett resultat av försvarsbeslutet 2000 och 2005, försvara landets territorium mot en utifrån kommande invasion. Mesta krutet läggs i stället på att skicka svenska soldater utomlands. Och det är inte bara förbanden som lagts ned i förfärande utsträckning – även försvarliga mängder militärmateriel har utstrangerats eller utbudits till försäljning utomlands.

Sveriges avrustning har inte saknat kritiker. I en artikel i *Svenska Dagbladet* den 25 oktober 2006 ställde Jan och Ulf Wickbom frågan, varför det tidigare

invasionsförsvaret omfattande 800 000 man kostade 40 miljarder kronor under det att dagens till nästan obefintlighet nedrustade försvar kostar lika mycket. På denna frågeställning svarade försvarsminister Mikael Odenberg i två artiklar att ”Nostalgi duger inte för nytt försvar” och ”Militärromantik leder vilse”. Kritiker av nedrustning avfärdas alltså av den moderate försvarsministern som nostalgiker och romantiker med bristfällig kontakt med verkligheten.

I en tid när Putins Ryssland blir alltmer aggressivt mot omvärlden och är i stånd till internationell utpressning i kraft av sina gasledningar synes den pågående avrustningen vara både kortsynt och verklighetsfrämmande. Vad är det exempelvis som säger att inte Ryssland, i ett givet läge, kommer att anse att Gotland

är en utmärkt bas för aggression mot Baltikum?

Ett avskräckande exempel hur det kan gå för ett land utan fungerande försvar utgör Libanon, vars försvarsstyrkor i bästa fall måste betecknas som rudimentära. Exemplet Libanon tas upp av Hodder Stjernswärd i *Vårdkasen*, medlems- och informationsblad för Förbundet för Sveriges folkförsvar (3-4 2006). Ett av skälen till Libanons lidande i modern tid är, enligt Stjernswärd, ”...att ett land, som saknar en armé eller bara har ett rudiment till en sådan, förr eller senare har en främmande armé i landet.”

Tommy Hansson

Kalla krigets hjältar:

Kuklinski försåg CIA med östhemligheter

Bland "doldisarna" i kategorin Kalla krigets hjältar märks den högt uppsatte, polske militären Ryszard Kuklinski, som under tioårsperioden 1971-81 överlämnade stora mängder hemligstämplade, främst sovjetiska, dokument till USAs underrättelsetjänst CIA. Kuklinski fick dock betala ett högt pris för sina insatser i frihetens tjänst.

★★★ Ryszard Kuklinski föddes i ett arbetarklasshem i Warszawa 1930. Fadern hade varit motståndsmän under Andra världskrigets nazityska ockupation och dog i koncentrationslägret Sachsenhausen. Också Ryszard skulle bli motståndsmän men under helt andra förutsättningar i en helt annan tid.

Den före CIA-chefen George Tenet sade om Kuklinski att denne var "en av det Kalla krigets sanna hjältar." Tenet fortsatte: "Denne passionerade och modige man bidrog till att det Kalla kriget inte blev hett när han försåg CIA med värdefull information på vilket så många viktiga säkerhetsbeslut vilade. Han gjorde det för den ädlaste av orsaker – att främja frihetens och fredens helgade ideal i sitt hemland och över hela världen."

Som tack för hjälpen fick Kuklinski av CIA utmärkelsen Distinguished Service Medal och en uppehållsort i USA, där han avled 2004. 2006 invigdes ett museum till Ryszard Kuklinskis minne i Warszawa av Polens försvarsminister Radoslaw Sikorski.

35 000 sidor

Det var i augusti 1972 som överste Ryszard Kuklinski brevledes satte sig i förbindelse med den amerikanska ambassaden i Bonn och på bristfälligt engelska bad om ett sammanträffande med en amerikansk officer. Brevet var undertecknat "P.V." (som stod för "Polish Viking"). Kuklinski hade redan 1970, efter Gierek-regimens massaker på varvsarbetare i Gdansk detta år, kontaktat CIA och erbjudit underrättelseorganet sina tjänster. Det har uppskattats att Kuklinski 1971-81 överlämnade omkring 35 000 sidor hemligt, främst sovjetiskt, material av

Ryszard Kuklinski, en av hjältarna i den senare fasen av det Kalla kriget. Han avled i USA 2004.

militär karaktär till CIA.

Det överlämnade materialet rörde exempelvis Moskvas strategiska planering för kärnvapenkrig, tekniska data om

tommy.hansson@contra.nu

stridsvagnen T-72 och roboten Strela-1, ryssarnas teknik att undvika att deras militärinstallationer upptäcktes av amerikanska satelliter, fördelningen av sovjetiska luftvärnsbaser i Polen och Östtyskland, planer för att införa krigslagar i Polen etcetera.

I slutet av 1981 befarades att ett avslöjande av Kuklinskis verksamhet var nära förestående. Han flögs därför genom CIAs försorg den 7 november skyndsamt ut ur Polen tillsammans med hustrun Joanna och de båda sönerna Waldemar och Bohdan. Familjen bosatte sig i Florida.

Polen skulle offras

Ryszard Kuklinski framstod länge och väl som en idealisk polsk officer, sett med kommunistiska ögon. Han hade i unga år inträtt i den Polska folkarmén och deltog i förberedelserna inför Polens medverkan i Warszawapakts-styrkornas invasion av Tjeckoslovakien i augusti 1968. Kuklinski avancerade raskt inom arméhierarkin och blev omsider chef för planeringsavdelningen inom den polska folkarmén, samtidigt som han utsågs till

förbindelseofficer med uppgift att upprätthålla kontakten mellan polsk och sovjetisk krigsmakt.

Under sin tjänstgöring fick Kuklinski efter hand kännedom om de sovjetiska planerna för ett anfall mot Västeuropa. I dessa planer ingick att Polen vid ett krigsläge skulle komma att offras och riskera att utsättas för 400-600 kärnvapenträffar från väststyrkorna. Kuklinski började i det läget, givetvis i hemlighet, utarbeta egna planer för hur Polen skulle söka samarbete med NATO för att undvika detta skrämmande scenario. Militära bedömare menar att den information Kuklinski överlämnade till väst fick ett avgörande inflytande på NATOs militära planering för Europa, vilken korrigerades på basis av Kuklinskis information.

Ryszard Kuklinski överlämnade i Polen vid 63 tillfällen hemliga handlingar till CIA; den amerikanska underrättelseorganisationen vidarebefordrade dessutom viss del av Kuklinskis material till Vatikanen, som ju vid denna tid styrdes av den polskfödde påven Johannes Paulus II (Karol Wojtyła), som var en av de personligheter som allra verksammast bidrog till att kommunismen kunde besegras av den Fria världen i det Kalla kriget.

Priset blev högt

I dagens Polen sägs råda delade meningar om Ryszard Kuklinskis insatser. Några bedömare anser att hans samarbete med Väst ledde till att Sovjetunionen avstod från att invadera Polen 1981 och att det Kalla kriget därmed inte övergick till att bli "hett". Eller till och med att Kuklinski förhindrade ett nytt världskrig från att bryta ut. Andra uppges alltjämt se hans insatser som fosterlandsförräderi, och det är betecknande att Solidaritets-ledaren och småningom polske

presidenten Lech Walesa länge tvekade att uttala sig om Kuklinskis gärning i odelat positiva ordalag.

Också Kuklinski själv hade i början av sin spionageverksamhet dubier om det var rätt att förråda den dåvarande regeringen i Warszawa, som han faktiskt gjorde. Efter hand kom han dock till slutsatsen att Polen borde bli ett fritt land, och att enda sättet att bidra till detta bestod i att samarbeta med USA.

Ryszard Kuklinski fann alltså slutligen

en fristad i USA. Men det personliga priset han fick betala blev mycket högt: själv dömdes han till döden av en militärdomstol i Warszawa 1984, och hans båda söner omkom under mystiska omständigheter ("billoolycka" respektive "seglingsolycka") med ett halvårs mellanrum på 1990-talet.

Ryszard Kuklinski dog emellertid själv av naturliga orsaker – stroke – i Tampa, Florida 2004. Han begravdes på hedersam plats, jämte sina söner, på Warszawas kyrkogård den 19 juni 2004.

Daghem – det stora sveket mot våra barn

★ I vårt moderna och sekulariserade samhälle sätter man likhetstecken mellan daghem och barnomsorg. När man talar om barnomsorg så sker det alltid med syftning på daghem. Att använda ordet "barnomsorg" i detta sammanhang är emellertid djupt vilseledande, ohederligt och ett manipulerande med ord.

Dagens så kallade barnomsorg grundar sig på en marxistisk doktrin. Alva Myrdal tog i sin bok *Kris i befolkningsfrågan* ifrån föräldrarna ansvaret för barnens uppfostran. Alva Myrdal utgick från att föräldrarna är inkompetenta som barnvårdare, och att barnens uppfostran bör anförtros åt någon som är bättre lämpad och, framförallt, är utbildad för det.

Vad som nu sker är att föräldrarnas statusjakt går ut över deras barn, och det är vetenskapligt belagt att en del barn helt enkelt inte klarar institutionsvård utan psykiska men.

Barnpsykologisk forskning visar, att barn under sina första levnadsår är beroende av en pålitlig känslomässig kontakt, en kontakt som barn svårigen kan få på ett daghem, där daghemsfröknarna kommer och går. Barnen uppfattar det som att de vuxna sviker, vilket förhållande gör att barnen, som en psykolog uttrycker det, löper stor risk att få hjärtan av sten. En annan psykolog hävdar, att det meningslösa våldet på gator och torg är resultatet av institutioner och känslolokala uppväxtmiljöer.

Det kan knappast anses som barnomsorg i ordets rätta bemärkelse, när en mamma sliter upp sitt barn ur sängen och stressar iväg till ett daghem, där hon överlämnar sitt barn till människor, vilka inte har någon som helst känslomässig relation till barnet.

En känd amerikansk barnläkare, Sally E. Shaywitz, har utifrån egna erfarenheter gett

Dagens så kallade barnomsorg grundar sig på en marxistisk doktrin, skriver debattören David Stavenheim i denna debattartikel.

en avslöjande bild av de negativa konsekvenser, som institutionsomhändertagande av barn medför. Shaywitz redogör för hur hon av sin omgivning hade indoktrinerats i samhällets förrådiska påstående, att "det

DEBATT

är inte kvantiteten tid du har tillsammans med dina barn som betyder mest, det är kvaliteten."

När Shaywitz själv hade fått barn visade det sig, att de frammanade visionerna av koncentrerade mammadoser inte stämde med verkligheten. Shaywitz berättar, att hon upplevde en oerhörd tomhet inom sig när hon hade lämnat sin son på daghemmet, och hon säger: "I stället för att vara en del av honom hade jag nu förvandlats till en person som dök upp i hans liv då och då och försvann igen. Han fäktade förtjust och ivrigt med sina små händer var gång han fick se mig, men hans förtjusta gurglanden

avbröts abrupt när jag måste gå igen."

Shaywitz berättar vidare om hur ont det gjorde att få höra talas om hans första leende i stället för att själv se det och få höra berättas om hans första ord i stället för att själv höra det. Den moderna forskningen, säger Shaywitz, stöder kraftigt det faktum att modern är av avgörande betydelse för barnets tidiga utveckling. Ändå förväntas kvinnorna överlåta modersrollen till daghem och moderssubstitut.

I FN:s deklaration om barns mänskliga rättigheter, antagen den 20/11 1959, står det bland annat att "Ett barn skall under sina första år icke annat än i absoluta undantagsfall skiljas från sin moder. Barnets bästa skall vara ett rättesnöre för dem som har ansvaret för dess fostran och undervisning. Detta ansvar vilar i första hand på föräldrarna."

Institutionsvård av yngre barn är således i själva verket ett brott mot FN:s deklaration om barns mänskliga rättigheter.

David Stavenheim

Israelvännen Fredrick Federley tackade för stöd

★ Fredrick Federley är inte bara ordförande för Centerns ungdomsförbund (CUF) och nybliven riksdagsledamot. Han utsågs också inför valet i september 2006 av tidskriften *Nyliberalen* till Sveriges mest liberale riksdagskandidat.

Ej nog därmed – Fredrick Federley är även något så politiskt inkorrekt som vän av Israel. Detta har föranlett Samfundet Sverige-Israel att tilldela Federley samfundets Torgny Segerstedt-stipendium. Det var med detta som bakgrund som Federley vid samfundets traditionella Chanukkafest i Stockholm i december höll ett anförande rubricerat "Min syn på staten Israel".

Efter att ha introducerats av Inga-Britt Lundin från Samfundet Sverige-Israels Stockholms-avdelning tackade Fredrick Federley för hedern att tilldelas det välrenommerade stipendiet – uppkallat efter Torgny T. Segerstedt – och inledde sitt anförande så:

–Varje tid har, på gott och ont, präglats av en anda. En ideologisk influens under 1900-talet var ett rasbiologiskt synsätt som ledde fram till Förintelsen av Europas judenhet. Vem vågar gå emot de förhärskande strömningarna i tiden? Vi kommer en gång att dömas för våra gärningar, liksom människor tidigare dömts på samma sätt.

Fredrick Federley övergick sedan till den nuvarande situationen i Mellanöstern med särskild tonvikt på svenska förhållanden. –Den svenska Mellanöstern-debatten är gravt ensidig. Det finns en tendens, särskilt inom vänstern, att fördöma Israel. För min del passerades gränsen vid konflikten mellan Israel och Hizbollah i somras. Hizbollah skickade in tusentals raketer mot civila områden i Israel plus att andra terrordåd förekom. I svenska media var det dock så gott som bara Israel som fördömdes, aldrig Hizbollah. Det var också bara de kidnappade israeliska soldaterna som nämdes i sammanhanget, aldrig de soldater som dödats av terroristerna.

Den blatanta ensidigheten fick Fredrick Federley att i debatten öppet försvara Israel. I samband härmed gjorde han erfarenheten, att man, då man försvarar Israel, får få men mycket goda vänner!

–Jag kan tycka att Israel hade konflikten för länge, fortsatte Federley, och att man gick för hårt åt civila områden i Libanon. Men Israel har rätt att försvara sitt territorium, och såväl Hizbollahs som

Riksdagsman Fredrick Federley (c), nybliven Torgny Segerstedt-stipendiat, tackade för det stöd som kommit honom till del under debatten om kriget i Libanon. (Foto: Tommy Hansson)

Hamas agenda – att utplåna staten Israel – är uppenbar.

Ett försvar för de skurkstater som omger Israel, konstaterade Fredrick Federley, är samma sak som ett stöd för den extrema formen av islam som givit upphov till så mycket elände under begynnelsen av 2000-talet:

–Om man ensidigt skuldbelägger Israel och inte kritiserar skurkstaterna och islamismen bortser man från diktatur och kvinnoförtryck i arabvärlden. Man legitimerar ett politiskt system som inte bygger på ett fritt meningsutbyte och som exempelvis förföljer homosexuella. Israel, å andra sidan, har en av världens starkaste konstitutionsdomstolar med lika rätt för män och kvinnor. Till Israel kan också homosexuella åka och känna sig trygga.

Fredrick Federley tog även upp det beklagliga faktum att inget annat land i världen har blivit föremål för så många FN-resolutioner som Israel. Detta trots att det finns kommunistiska diktaturer som Nordkorea och Vitryssland.

–Det är staten Israels själva existens som ifrågasätts. Israel har en självklar uppgift att ge palestinerna rättvisa. Men varför har man aldrig ställt krav på att palestinier skall behandlas väl i länder som Libanon och Jordanien?

Fredrick Federley sade sig icke omfatta religiösa värderingar:

–Mitt stöd för Israel omfattar en värdegrund som gäller demokrati och yttrandefrihet. Och om Israel gör avsteg härifrån

förbehåller jag mig rätten till kritik.

Riksdagsman Federley tackade avslutningsvis för det stöd som kommit honom till del i samband med debatten om konflikten i Libanon i somras.

–Det finns behov av en annan debatt i Sverige om hur vi skall förhålla oss till Israel och USA. Angrepp på Israel och USA är också angrepp på demokrati och yttrandefrihet. Och det var underbart att se så många israeliska flaggor som vid den demonstration som hölls för Israel i höstas. Låt oss heller inte glömma att, även om antisemitismen inte längre är tongivande ideologi i Europa, så förekommer den alltjämt.

Tommy Hansson

Hökmark om Israel

Sagt av europaparlamentarikern Gunnar Hökmark (m), nyvald ordförande i styrgruppen för European Friends of Israel (EFI), citerat ur *Menorah* (4/2006):

”Låt det sägas här ikväll en gång för alla, att de förtryckta folken i Mellanöstern inte är förtryckta av några andra än sina egna förtryckare... När vi försvarar demokratin Israel står vi samtidigt upp för alla folks frihet i Mellanöstern, var de än bor. Vårt stöd för Israel är inte på bekostnad av någon annan utan till nytta för människor, vare sig de är araber, palestinier eller libaneser.

Euron firar åtta år

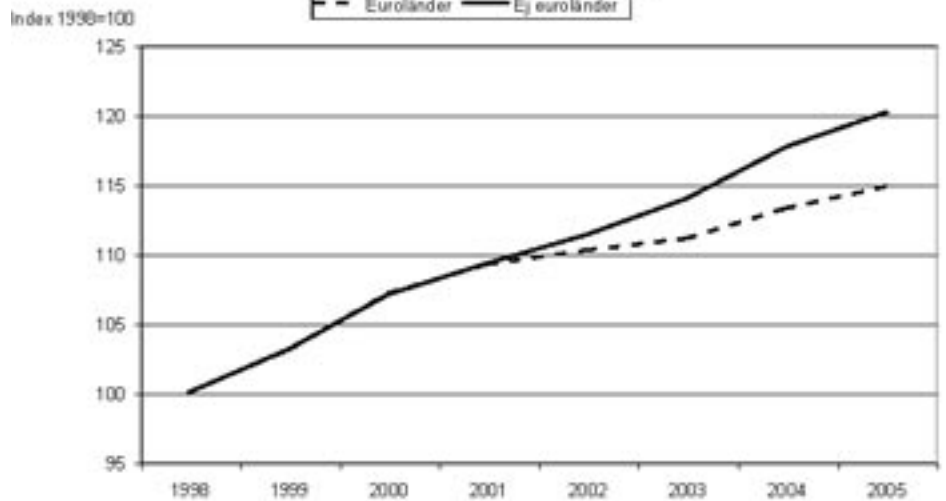
Det blev ingen euro i Sverige. I folkomröstningen den 14 september 2003 sa väljarna nej med 56,1 procent mot och bara 41,8 procent för. De opinionsundersökningar som gjorts senare visar att inställningen är i stort sett oförändrad. Det lär inte bli någon svensk euro inom överskådlig tid, även om euron successivt vinner mark i Europa, nu vid senaste årsskifte var det Slovenien som införde euron och avskaffade sin gamla valuta tolaren.

Var det ett förnuftigt beslut att rösta nej till euron? De undersökningar som gjorts visar att Sverige har tappat en del i sin utrikeshandel, hur mycket kan man tvista om. Forskarna Harry Flam och Håkan Nordström hävdar att den svenska exporten skulle vara drygt 10 procent större om Sverige haft euro. Men genom att vårt landet övergett den gamla höginflationspolitiken och samtidigt satsat på en balanserad budget har den ekonomiska utvecklingen sedan euron införande varit gynnsam. Mer gynnsam än i de länder som faktiskt införde euron.

Det mest grundläggande och rättvisande måttet på ett lands välstånd är bruttonationalprodukten justerad för köpkraften. Contra har valt att göra en sådan jämförelse mellan euro-länderna och icke-euro-länderna i Europa. Eftersom ett stort antal av länderna i Östeuropa under decennier varit kuvade under kommunismen valde vi att inte ta med dem i jämförelsen. Frigörelsen från kommunismen var så genomgripande att det skulle bli missvisande att räkna med dem. Skulle man ta med dem skulle den snabba ekonomiska tillväxten i samband med införandet av kapitalism och marknadsekonomi göra jämförelsen högst orättvis – till eurons nackdel. Inget av de gamla kommunistländerna (utom Östtyskland som del av det förenade Tyskland) införde euron vid starten och först den 1 januari 2007 följde det första gamla kommunistlandet Östtyskland i spåren.

Euron infördes den 1 januari 1999

Ekonomisk utveckling

Frånvaron av euro har positivt påverkat ländernas ekonomiska utveckling – det visar jämförelsen mellan EES-områdets euro- respektive icke-euroländer.

i elva länder. Under de första tre åren fanns det ingen fysisk gemensam valuta, men växelkursen mellan de tio valutorna (Belgien och Luxemburg hade redan samma francs) fastställdes oåterkalleligt och oföränderligt. Kursen gällde vid övergången till den fysiska euron den 1 januari 2002. Under mellantiden hade Grekland kommit med i euro-området, den 1 januari 2001, och drachmen försvann samtidigt med de andra tio valutorna den 1 januari 2002.

Eftersom det bara finns tre länder inom gamla "EU15" som står utanför jämförelsen är det rimligt att förstärka jämförelsegruppen "ej euro" med länder som arbetat under samma förutsättningar som icke-euro-gruppen. Det har vi gjort

cg.holm@contra.nu

genom att räkna in hela EES-området vid vår jämförelse. Vi får då bland icke-euro-länderna med Storbritannien, Danmark, Sverige, Norge och Island. Den gruppen jämför vi med euro-gruppen vilken omfattar Finland, Tyskland, Nederländerna, Belgien, Luxemburg, Frankrike, Spanien, Portugal, Italien, Island och Österrike. Grekland ställer vi "utom tävlan" eftersom de kom med i euro-området först 2001.

Resultatet av vår jämförelse visas i diagrammet. Det visar den ekonomiska

utvecklingen i euro-länderna jämfört med icke-euro-länderna.

Ländernas tyngd har viktats på så sätt att de mätts efter hur stort bidrag de gör till Europas BNP. Tyskland räknas därmed ungefär 300 gånger så mycket som Island, Frankrike 5-6 gånger så mycket som Sverige osv.

Resultatet är entydigt. Det har gått bättre för länderna som avstod från euron. De har, räknat från sista icke-euro-året 1998, ökat sin köpkraftsjusterade produktion med 20,0 procent, medan euro-länderna ligger märkbart efter med 14,9 procent. Under de första åren var skillnaden obetydlig och till och med 2001 (året innan den fysiska valutan kom) fanns ingen skillnad alls – bägge grupperna hade ökat med 9,2 procent. Sedan dess har det gått märkbart bättre för icke-euro-länderna varje år. Dock är det ett euro-land – Irland – som ligger i topp med 56 procent. Sedan är det ett långt hopp till småländerna Luxemburg med 36,7 och Island med 33,4 procent. Flertalet icke-euro-länder hamnar kring 20 procent och euro-länderna fem procent lägre.

Resultatet stämmer väl överens med teorin om optimala valutaområden (belönad med Nobelpriset i ekonomi 1999 till Robert A. Mundell). Den ökade flexibiliteten i de mindre valutaområdena gör det enklare att anpassa sig till förändringar i ekonomin.

Shahens tragedi - och Irans

1979 skakades och skadades Iran av en islamistisk/kommunistisk revolution. Det kejsrerliga Iran transformerades till en islamskt fundamentalistisk stat styrd av ayatolla Khomeini. Iran och världen inträdde i en mörk epok med inslag av mord, terror, hot och rädsla. Före revolutionen hade Iran styrts av shah Mohammad Reza Pahlavi, och landet var på god väg mot industrialism, modernism och, viktigast av allt, demokrati.

★★★ Den 26 oktober 1919 föddes en pojke vars öde var att leda en primitiv nation till modernisering, demokratisering och industrialisering. Pojken var Mohammad Reza och nationen Iran. Mohammed Reza blev formellt Irans kronprins i december 1925. 16 år senare, 1941, blev han, trots imperialisternas sabotage men på det iranska folkets begäran, Irans nye shah (kejsare) sedan hans far, Reza Shah Pahlavi den store, abdikerat efter påtryckningar och tvång från de allierade ockupanterna under Andra världskriget.

När Mohammed Reza tog över efter sin far befann sig Iran i en mycket påfrestande situation, både vad gällde politiken och ekonomin i landet. Landets norra del var ockuperad av det kommunistiska Sovjetunionen, som försökte separera det

Arvin Khoshnood är ordförande i Rastakhiz (Irans ungdomsgrupp). Websajt: <http://www.arvin.rastakhiz.org>.

Shahen av Iran, Mohammad Reza Pahlavi, och hans gemål Farah Dibah.

iranska Azerbadjan samt Kurdistan från Iran. Den södra delen var ockuperad av Storbritannien, som kontrollerade Persiska viken och Irans olja.

arvin.khoshnood@contra.nu

Nationalism och demokrati

Som en sann, tillgiven och solidarisk landsfader tog shahen av Iran, trots sin ringa ålder, tag i problemen, löste dem ett efter ett och befriade Iran från ockupanterna genom aktiv diplomati och starkt ledarskap. Samtidigt ökade hans stöd dag för dag hos det iranska folket, som törstade efter bättre sociala förhållanden och självständighet.

Shahens ledarskap kan sammanfattas i två huvudpunkter: nationalism och modernism. Genom att förstärka den iranska nationalismen och ge tillbaka självtillit till iranierna ville han demokratisera sitt land, som länge hade förtryckts av utländska ockupationsmakter. Här bör påpekas, att denna nationalism på intet sätt har förståelse för rasism, chauvinism och xenofobi. Den iranska nationalismen har alltid inrymt gästfrihet och respekt för andra kulturer och nationer.

För att vägleda sitt land in i den moderna perioden började shahen av Iran uppmana Majles, det iranska parlamentet, att sätta igång olika reformer. De mest kända av

dessa var de reformer som, på shahens initiativ, ingick i den så kallade Vita revolutionen vilken påbörjades under 1960-talet. Den Vita revolutionens resultat blev, om man skall sammanfatta allt i sex enkla ord, *ökad demokrati och modernism för iranierna*.

Revolutionen gav kvinnorna rösträtt trots starka protester och sabotage från islamister, vilket kan jämföras med dagens Saudiarabien där kvinnorna ännu i dag inte kan rösta. Att ge kvinnor rösträtt, särskilt under 1960-talet, är kanske inte något stort för dem som är födda eller uppvuxna i västvärlden och har haft denna rätt så pass länge. I Iran däremot var detta en stor händelse med tanke landets religion, islam. Detta var ett av de största stegen i riktning mot demokrati, jämlikhet och modernism.

Ett annat av revolutionens resultat blev också minskad analfabetism, och ingen kan förneka det faktum att det finns en genuin koppling mellan minskad analfabetism och ökad demokratisering. Minskad analfabetism ger ökad samhällskunskap vilket i sin tur resulterar i jämlikhet, demokrati och ett sekulärt politiskt system. Shahens revolution avskaffade också det orättvisa och feodala systemet i Iran, och bönderna blev fria från feodalherrarnas tyranni. Även arbetarna fick större rättigheter och befriades från slaveri och exploatering.

Iran versus västvärlden

Under shahens "gyllene tider" blomstrade vidare den iranska ekonomin på ett radikalt sätt, och landet började industrialiseras på allvar. 1960 grundades oljeproducenternas sammanslutning OPEC på shahens initiativ, och därmed började Iran och de övriga medlemsländerna kontrollera sin olja vilket minskade "de sju systrarnas" – världens sju största oljebolag vid denna tid inklusive British Petroleum (BP) – dominans på världens oljemarknad.

1973/74 höjde OPEC på initiativ av shahen oljepriset från 4 till 12 dollar per fat, vilket ledde till att Irans oljeinkomster och därmed välstånd ökade väsentligt. Detta ledde till starka reaktioner och hämndlystnad från imperialistiska krafter. Här måste det även påpekas att "de sju systrarnas" politiska makt var enorm, bland annat på grund av deras starka ekonomi. Oljebolaget Exxon, en del av "de sju systrarna", hade till exempel 1984 en bruttoförsäljning motsvarande cirka 800 miljarder kronor, det vill säga litet mindre än Sveriges BNP under samma år.

Irans ekonomi hade blivit så stark att det under 1970-talet inte fanns någon arbetslöshet i landet, analfabetismen sjönk drastiskt, iraniernas hälsa förbättrades, den materiella välfärden ökade liksom medellivslängden och fattigdomen minskade. 1975 kom också en ny lag om socialt

skydd, som omfattade mer än sex miljoner individer; statens mål var att lagen skulle omfatta hela den iranska befolkningen före år 1983. Landet började också producera petrokemiska produkter, maskiner, bilar etcetera. Utvecklingen påminde om den som hade gjort Japan till ett rikt land. Det skrämde sannolikt många länder, främst i västvärlden.

Iran blev också en Mellanösterns ordningsmakt med världens femte starkaste kärnvapenfria krigsmakt. USAs dåvarande president Jimmy Carter sade att Iran under shahens ledarskap var "stabilitetens ö i ett av världens oroligaste områden."

Sorg och saknad

Så småningom blev dock Carter-administrationens hållning gentemot shahens Iran alltmer negativ. Carter var en katastrof för USA både utrikes- och inrikespolitiskt, och när extrema islamska krafter hotade att ta över makten svek Carters USA och lyfte inte finger till den trogne alliansbroderns, shah Mohammad Reza Pahlavi, hjälp. Shahen fann sig föranlåten att gå i landsflykt och Khomeinis terrorregim tog så småningom över makten.

Ett lands säkerhet kan, enligt den brittiske forskaren Barry Buzan, professor i internationell politik vid Londons ekonomiska och statsvetenskapliga skola, indelas i tre delar: statens fysiska bas,

statens idé och statens institutioner. När en av dessa komponenter hotas, hotas de andra också och inrikespolitiska problem skapas. OPECs kontroll över oljan hotade västvärldens fysiska bas. Højningen av oljepriset i början av 1970-talet ledde till hög inflation, stor arbetslöshet och andra kriser i väst vars institutioner och värderingar därmed hotades. Produkten av denna konflikt mellan Iran och västvärlden blev en "bastard" kallad "islamiska republiken Iran": "fadern" var USA, "modern" var Storbritannien, "bröderna" var Frankrike och Tyskland och "systrarna" var Libyen, Syrien och Palestina.

Den 16 januari 1979 lämnade shahen, med tårar i ögonen, sitt land på grund av regimskiftet. Den 27 juli 1980 slöt han ögonen för evigt i Egypten – han dog i en cancersjukdom – och lämnade de flesta iranier i sorg och saknad. I dag, nära tre decennier efter det islamistiska maktövertagandet med kommunistiska inslag, är shahen av Iran mer saknad än någonsin. En respekterad och rik nation har förvandlats till en nation som är mest känd för att ha skapat och understött internationell terrorism, avrättningar, tortyr och politiska fängelser för oppositionella samtidigt som Ahmadinejad och hans mullor strävar efter att skaffa kärnvapen och utplåna staten Israel.

Hög tid sätta stopp för Irans maktambitioner

★ Dagens Iran är en direkt följd av shahens fall och ayatollah Khomeinis makttillträde efter shahens fall 1979. Under ledning av president Mahmoud Ahmadinejad strävar mullornas Iran efter att, uppbackat av kärnvapen, sprida den islamska revolutionen över hela världen. En integrerad del av dessa strävanden är att kontrollera Persiska viken och därmed en stor del av oljeproduktionen i världen. Ahmadinejad har heller inte gjort någon hemlighet av att han önskar utplåna staten Israel.

Ayatollah Khomeini skapade ett nytt slags stat baserad på en extrem variant av en shiamuslimsk ideologi med marxistisk-kollektivistiska inslag. Irans ställning har, vilket kan tyckas paradoxalt, stärkts av USAs och dess allierades globala krig mot terrorismen: konkurrenterna i form av talibanerna i Afghanistan och Saddam Husseins valde i Irak har slagits ut. Numera är det bara Saudiarabien, som styrs av en annan extrem variant av islam, wahhabismen,

som kan göra Iran rangen stridig som den muslimska världens dominerande makt.

Det är visserligen sant att Iran står förhållandevis isolerat politiskt, men detta har av allt att döma bara stärkt landets föresats att bygga upp en internationell maktposition och att trotsa alla hot om sanktioner av olika slag. Protesterna mot landets utveckling av den nukleära kapaciteten stannar dessutom mestadels vid tomma ord. Iran har visat sig vara en skicklig internationell maktspelare som medvetet strävat efter att bygga upp strategiska förbindelser med länder som Ryssland och Kina. Därför har man heller inte stött den muslimska kampen i Tjetjenien eller muslimernas rättigheter i Kina. Däremot uppges Iran aktivt understödja fundamentalistiska sunnimuslimer i Indonesien, som är världens största muslimska land. Också i Afrika, där det finns omkring 200 miljoner muslimer, är Iran engagerat.

Irans maktsträvanden behandlades i

början på året vid en konferens i Jerusalem i regi av Truman Institute vid Hebrew University. Bland annat behandlades där Irans militära upprustning, vilken innefattar Shahab 3-missiler med en räckvidd om 2000 kilometer. Det finns kapacitet att nå mål i exempelvis Israel, Sydeuropa och kanske också Västeuropa. En målsättning är att förse dessa missiler med kärnstridsspetsar.

Bertil Häggman konstaterade i en artikel i *Contra* 4/2006 att Ahmadinejads makt-politiska strävanden är en modern version av islams gamla imperiedrömmar, vilka går tillbaka till profeten Muhammeds härjningståg på 600-talet och därefter kommande muhammedanska aggressioner riktade mot västvärlden. Irans makthavare är inte ensamma om sådana drömmar, vilka delas av talrika jihadistiska världens över. Det är hög tid för västvärlden att sätta stopp för dess drömmar och maktambitioner innan det är för sent. *Tommy Hansson*

BOK-NYTT

Frontschwein

Många är vi medelålders eller äldre män, som läst Erich Maria Remarques båda böcker *På Västfronten intet nytt* och fortsättningen *Vägen tillbaka*. Dessa böcker skildrar på ett mycket levande sätt fasorna under Första världskriget (1914-18), om en hel generation unga män inkallade till tjänst inom den tyska krigsmakten som mer eller mindre offrades för att kämpa för Kaiser och Vaterland i skyttegravarna i Flandern.

Dessa båda böcker har nu fått en efterföljare i boken *Frontschwein*, som handlar om fasorna under Andra världskriget, där nästa generation offrades för Führer och Vaterland, huvudsakligen på Östfronten. Författaren är tysk, Günther K. Koschorrek, född i maj 1923, som ryckte in vid 18 års ålder för utbildning och sedan tjänstgöring från 1942 som framgångsrik kulspruteskytt på Östfronten, där han befann sig även vid krigsslutet i maj 1945. Bokens innehåll grundar sig på löpande dagboksanteckningar,

som han trots förbud gjorde under hela sin tid i kriget, och som han senare överlämnade till sin moder i samband med permissioner, och som förvarade dem tills de förkom men många decennier senare lyckligtvis hade återfunnits.

Den svenska översättningen är gjord från en engelsk översättning och icke från det tyska originalet. Detta förklarar kanske de felaktigheter, som föreligger vid en jämförelse mellan svenska och tyska underofficersgrader, vilket dock icke förminskar bokens värde.

När man läser den här boken kan man icke undgå att skänka en tacksamhetens tanke till vår samlingsregering, som på ett så skicklig sätt lyckades hålla oss utanför kriget och således förskonade vårt land och vårt folk från följderna av ett förödande krig. Hade vi deltagit i kriget på de allierades sida hade vi blivit besegrade och ockuperade, och även om de allierade segrade mot slutet, skulle vi väl icke vunnit något på den segern. Det hade väl kunnat sluta med att sovjetiska trupper hade drivit

ut tyskarna ur Sverige, och hur ryssarna hade uppträtt då mot vår befolkning kan man lätt tänka sig. Vi vet ju hur ryssarna uppträdde i Polen och på många andra platser.

Sedan kan ju besserwissers som Maria-Pia Boëthius och andra liknande opinionsbildare förebrå den svenska regeringen för att ha uppträtt feget under kriget. Vi borde i stället vara mer än tacksamma!

*Johan von Nettelbeck
Günther K. Koschorrek:
Frontschwein. 296 sidor. CKM
Media AB.*

Marsrevolten

Vi svenskar har rykte om oss att vara ett fredligt folk. Som knyter näven i byxfickan hellre än gör uppror. Detta är en sanning med modifikation. Så sent som under de så kallade hungerkravallerna 1917 befarade många att en bolsjevistiskt inspirerad revolution var hotande nära.

69 år tidigare inträffade den så kallade marsrevolten 1848 om vilken Magnus Jacobson har skrivit boken *Marsrevolten 1848* (Historiska media), ingående i serien "Stockholms historia". Händelserna i Stockholm våren 1848 får ses som en

del i ett större europeiskt sammanhang. 1848 utgavs Karl Marx och Friedrich Engels "Det kommunistiska partiets manifest" och under vintern-våren samma år störtades konung Ludvig Filip i Frankrike samtidigt som en rad andra styresmän i Europa avgick eller abdikerade.

Revolten i Stockholm, som krävde flera dödsoffer och renderade de skyldiga relativt stränga straff, fick inte lika dramatiska följder men skakade ändå om det kvardröjande ständssamhället.

*Tommy Hansson
Magnus Jacobson: Marsrevolten 1848. 112 sidor. Historiska media.*

CONTRA

I 1982...

För tjugofem år sedan kunde Contra Förlag lansera en Nobelpristagare i utgivningen. Alexander Solzjenitsyn framförde sin kritik mot Västerlandets eftergiftspolitik mot den sovjetiska kommunismen i boken "Västerlandets misstag". Hans analys var korrekt som det skulle visa sig, men det fanns krafter i Väst som ville ändra på den gamla politiken, inte minst Ronald Reagan och Margaret Thatcher. I praktisk politik utformades

mycket av Västs strategi av USAs utrikesminister Alexander Haig, som menade att det var avgörande att Väst förhandlade från en militär styrkeposition och att USA var berett att ta ansvar för den fria världen. De tankarna utvecklades i en artikel av Haig som publicerades i Contra för tjugofem år sedan.

Contras utsände hade besökt Norge och där intervjuat Carl I. Hagen som kommit tillbaka till Stortinget efter fyra år utan

representation för Fremskrittspartiet. Hegen skulle framgångsrikt föra Fremskrittspartiet till positionen som ett av Norges två största partier innan han 2006 överlämnade ordförandeklubban till Siv Jensen. Hagen betonade vikten av att sänka skatterna, inte minst med tanke på Norges oljerikedomar. Han ville också ha utländska trupper stationerade i Norge, helst med kärnvapen, för att fastare knyta Norge till NATO-alliansen.

...för tjugofem år sedan